AKUTAGAWA ÖDÜLLÜ

ULUSLARARASI ÇOK SATAN

KAMBUR

SAOU ICHIKAWA

ハンチバック

Booker Ödülü Longlist

Çevirmen: Ebru Sarıkaya

BEYAZ BAYKUŞ

B.B @ EDEBİYAT

SAOU ICHIKAWA

KAMBUR

DESTEK MEDYA GRUBU

BEYAZ BAYKUŞ: 128
ROMAN: 32

SAOU ICHIKAWA/ KAMBUR

Orijinal ismi: Hunchback

© HUNCHBACK by Saou Ichikawa 2023
All rights reserved.
Turkish translation copyright © Destek Yayınları
Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd. in 2023.
Turkish language translation rights reserved by Destek Yapim Produksiyon Dis Ticaret A.S under the licence granted by Saou Ichikawa arranged with Bungeishunju Ltd. through The English Agency (Japan) Ltd., New River Literary Ltd. and AnatoliaLit Agency.

Fotoğraf: © Mohohan, 2020
Ina Jang / Art + Commerce
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Yelda Cumalıoğlu
Çevirmen: Ebru Sarıkaya
Editör: Özlem Küskü
Kapak Tasarımı: Banu Akparmak
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Beyaz Baykuş: Aralık 2025
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-605-9329-31-6

© Beyaz Baykuş
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
facebook.com/beyazbaykusyayinlari
x.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari
www.beyazbaykus.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 77699
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

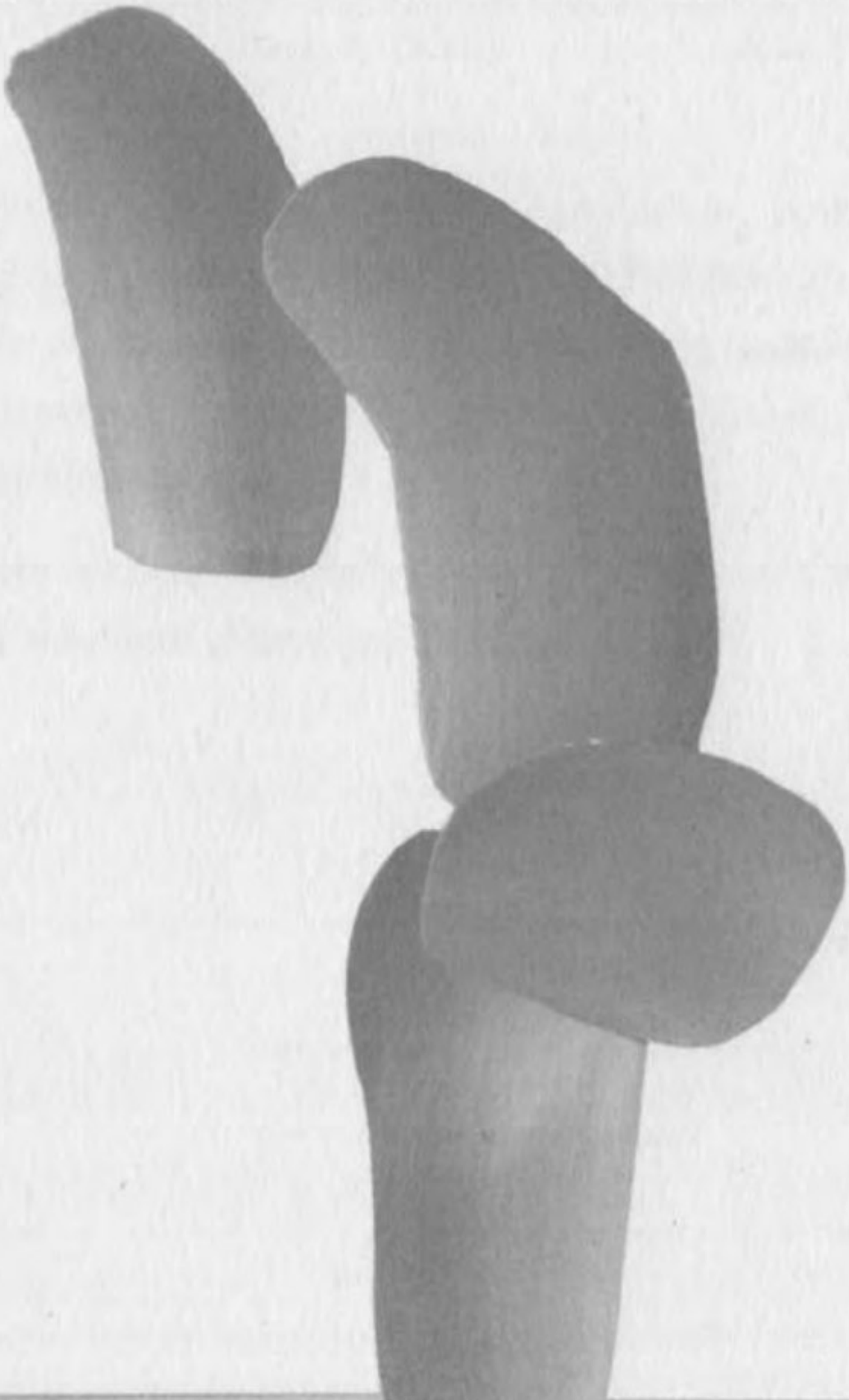
Beyaz Baykuş Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

AKUTAGAWA ÖDÜLLÜ

ULUSLARARASI ÇOK SATAN

KAMBUR

SAOU ICHIKAWA

ハンチバック

Booker Ödülü Longlist

Çevirmen: Ebru Sarıkaya

BEYAZ BAYKUŞ

Yazar Hakkında

1979 yılında doğdu. Waseda Üniversitesi İnsan Bilimleri Fakültesi e-Okulu İnsan Çevresi Bölümü mezunu. Kas hastalığı olan konjenital miyopati nedeniyle, solunum cihazı kullanmakta ve elektrikli tekerlekli sandalye ile yaşamını sürdürmektedir.

Bu eserle birlikte, 28. Bungakukai Yeni Yazarlar Ödülü'nü kazanarak edebiyat dünyasına adım attı.

Birinci Bölüm

Tokyo'nun En Popüler Swinger Kulüplerinden Birinde Aşırı Seksi Genç Kızlarla Ateşli Bir Üçlü

Bahsi geçen yer, Shibuya İstasyonu'ndan sadece on dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Tabelanın üzerine eğik şekilde yerleştirilmiş gülü görünce, Arzu Şatosu'na geldiğimi anladım.

Merhaba adım Mikio ve ben bir yazarım. Bu seferki görevim, Tokyo'nun en efsanevi swinger kulüplerinden birine gizlice girip haber yapmaktı. Neyse fazla uzatmadan…

Tanışma uygulamasında eşleştiğim bir üniversite öğrencisi olan S. ile birlikte kapıdan içeri adım attım. Buluşma yerinde göz göze geldiğimizde, bana büyük TV kanallarından birinde yeni çıkış yapan, son derece doğal ve havalı kadın sunucuyu andıran bir gülümseme attı. Gerçekten çok çekiciydi.

Üstelik, siyah boğazlı kazağından taşan göğüsleri E-cup görünüyordu!

Bu noktada belirtmeliyim ki, söz konusu swinger kulübünün zaten üyesiyim, dolayısıyla içeri girerken herhangi bir sorun yaşamıyorum.

Mekân üç kattan oluşuyor. Giriş katında resepsiyon ve soyunma odası var, birinci kat lounge bar, ikinci kat ise oyun odalarına ayrılmış. Saat akşam sekizdi ve lounge barda hoş bir kalabalık vardı. Erkek-kadın oranı yaklaşık 7'ye 3 gibiydi. Lounge barda soyunmak ya da dokunmak yasak ama öpüşmek serbest, mekânın kuralları böyle.

S. ile birlikte localardan birinde mojitolarımızı yudumlarken, ellerinde mojito bardaklarıyla başka bir çift gelip yanımıza oturup oturamayacaklarını sordu. Adam kendini 32 yaşında, tipik bir sporcu havasında olan bir borsa simsarı olarak tanıttı. S.'nin Waseda Üniversitesi'nde okuduğunu öğrenince, kendisinin de oradan mezun olduğunu söyledi. İkili bir süre bu konuda hararetli bir sohbete daldı ve ardından hiç zorlanmadan hararetli bir öpüşme seansına geçtiler. Bu herifin bu tür gece mekânlarına yabancı olmadığı çok belliydi!

Merak edenler için: Mikio biraz daha az prestijli bir üniversiteden mezun olmuştu... (^^;)

Biri oyun odasına geçmemizi önerdi, biz de yukarıya yöneldik. Bir çalışan, dördümüzü de şansımıza boş olan bir odaya yönlendirdi. Borsacının yanında getirdiği kız -Tokyo'nun en varlıklı semti Minato'dan gelen 26 yaşındaki Y.- buraya ilk kez geldiğini söyledi.

Lisede beş kişilik bir grup seks yaşamış ha? Ne eğitim ama!

Kırmızı halılarla kaplanmış oyun odasının duvarları tamamen camdandı, uzaktan kumandayla buzlu cama dönüşebilen lüks bir sistem vardı. Buharla bulanıklaşmış camın dışında, sapık heriflerin aç kurtlar gibi toplanmış varlığını hissedebiliyordum.

Önce Y.'nin bana oral seks yapmasına izin verdim. Ah... harika hissettiriyordu. Lisede beş kişilik bir grup seks yaşamış biri için bu kadar iyi oral yapmayı bilmesi elbette şaşırtıcı değildi. Dudaklarıyla zevk suyumu adeta aç bir şekilde yudumladıktan hemen sonra yer değiştirdik. Üzerinde kıyafet varken sevişmekten hoşlanırım; bu yüzden arkasına geçip bluzunun üzerinden göğüslerini okşarken kulağının içini yaladım. Bu sırada, S. buğulu cama yaslanmıştı. Borsacı ise onun E cup göğüslerini emiyordu. Siyah boğazlı kazağı ağzına kadar sıyrılmıştı, bu da inlemelerini boğuk ve fazlasıyla tahrik edici hâle getiriyordu. Kocaman, beyaz göğüsleri olgun Japon armutları gibi parlak ve yaylanarak hareket ediyordu.

Tam da 21 yaşındaki üniversite öğrencisinden beklenildiği gibi! Büyük ama hâlâ dik duran göğüsleri kusursuzdu.

26 yaşındaki Y.'nin başını öne eğmesi ve yanaklarının utançtan kızarması şaşırtıcı değildi. Dürüst olmak gerekirse, büyük göğüslü kadınlardan pek hoşlanmam. Y.'nin normal boyutlarda, hafif sarkık göğüsleri tam bana göreydi. Gerçekten beni iyice tahrik ediyordu. Elimi külotunun

içine soktuğumda çoktan sırılsıklam olduğunu hissettim.

"İçine girebilir miyim?" diye kulağına kısık bir sesle fısıldadım.

"Tabii ki♡" diye yanıtladı.

O an, tavandan tam zamanında döne döne yere düşen prezervatif paketlerinden birini kaptım ve böylece "birinci tur" başladı.

İlk olarak klasik misyoner pozisyonunda girdim ona. İnlemeleri öyle bir yükseliyordu ki, sesi tıpkı Matsuken Samba* şarkısında Ken'in kelimelerin sonunda aniden tizleşen o garip tonuna benziyordu. Gözümün ucuyla borsacının S.'ye arkadan girdiğini görüyordum; S'nin avuç içleri buzlu cama dayanmış, tekrar tekrar orgazm oluyordu.

"Bu şovun bir izleyicisi olmalı" diye düşündüm ve uzaktan kumandaya uzandım. Cam bir anda beraklaştı ve diğer tarafta, tek eliyle kendini oyalayan sapık heriflerin sürü halinde toplandığını gördüm.

Belgeyi kaydedip WordPress düzenleme ekranını kapattım, sonra iki elimle tutmakta olduğum iPad mini'yi karnımın üzerine serili havlu battaniyenin üstüne bıraktım. Makalenin sonuna ulaşmaya odaklanmışken, soluk borumda mukus birikmişti ve solunum cihazım sürekli alarm veriyordu. Boğazımdaki birikintiyi temizlemek için aspirasyon

* Matsuken Samba, Japon aktör Ken Matsudaira'nın samba ritimleriyle Japon geleneksel tarzını birleştirdiği eğlenceli ve ünlü bir şarkı ve dans performansıdır. (Ç.N.)

sondasını* dikkatle yerleştirdim. Yaklaşık yirmi dakikadır solunum borusundan gelen hava, bu birikintiyi köpüksü bir kıvama dönüştürmüştü. Ardından solunum cihazını yeniden boğazımdaki deliğe bağladım. Yatağımın kenarındaki iPhone'u uzanıp aldım ve iş için kullandığım konuşma uygulamasını açtım.

"Az önce Swinger Kulübü yazısının ilk yarısını gönderdim. Müsait olduğunuzda görüşlerinizi paylaşırsanız sevinirim."

Bir kez daha yükselen mukusu çektim ve bu kez oksijenin beynime ulaştığını anında hissettim. Evet, bu iyi hissettirdi.

"Çok teşekkür ederim. Haftanın sonuna kadar ikinci yarıyı, ayrıca Fukuoka ve Nagasaki En İyi 20 Randevu Mekânları bölümlerini de teslim etmenizi rica edebilir miyim?"

"Tabii, sorun değil. Üçünü de Cumartesi'ye kadar size iletmiş olurum."

iPad mini'yi tekrar elime alıp WordPress'e yeniden giriş yaptım. Editörlük departmanının oluşturduğu, şimdilik sadece başlıkları şablonlara yerleştirilmiş yazılar listesinden

* Aspirasyon cihazı, vücuttan sıvı ya da sekresyon (örneğin mukus, kan, mide içeriği) çekmek için tasarlanmış bir vakum makinesidir. (Ç.N.)

"Fukuoka Versiyonu" yazan satıra dokundum ve editör olarak Buddha'yı atadım. Buddha benim hesap adımdı.

Yirmi dokuz yıldır Nirvana*'da yaşıyorum. Kaslarımın yeterince gelişmemesinin kalbimin ve akciğerlerimin normal bir oksijen doygunluğunu sürdürememesine yol açtığı günden beri... Ortaokul ikinci sınıfta, sınıf penceresinin yanında bayılıp yere yığıldığım o gün...

Bu da demek oluyor ki, ayakkabılarımın tabanlarını kaldırıma sürterek dışarıda yürümeyi bırakalı neredeyse otuz yıl oldu.

Duvardaki saat on ikiyi gösteriyordu. Dikkatimi meşgul neme çevirip tuvalete gitme isteğimi kabul ettim ve her ne kadar külfetli bir düşünce olsa da kalkıp lavaboyu kullanmaya hazırlandım. Sonuçta Buddha bile arada bir Nirvana'da kalkıp biraz dolanmak zorunda kalır, öyle değil mi? Enjektörle soluk borusundaki balonu indirip solunum cihazının bağlantısını kestim, alarm çalmadan hemen önce de cihazı kapattım.

Sağ akciğerimi ezen, S şeklinde bükülmüş omurga eğriliğim sağımla soluma özel bir anlam yüklemişti. Yataktan ancak sol taraftan kalkabiliyordum. Sağ taraftan yatağa dönmek daha kolaydı ama başım o tarafa dönmeyi reddettiği için televizyonu soluma yerleştirmek zorundaydım. Buzdolabının hem üst hem alt raflarının sadece sağ kısmına ulaşabiliyordum. Sol ayağımın ise sadece en uç parmakları yere değiyordu. Bu yüzden yürüyüşüm o kadar dengesizdi ki "aksama" kelimesi hafif kalırdı; dikkatim biraz dağılsa başımı kapının sol pervazına çarpıyordum.

---

* Mecazi anlamda, uzun zamandır huzur, kurtuluş veya sükûnet halinde olduğunu belirtiyor. (Ç.N.)

"———!"

Aslında tam bu sabah da olmuştu -yeterince dikkat etmeden geçerken başımı vurmuştum. Çığlık niyetine yükselen hava, ses tellerime varmadan boğazımdaki delikten sessizce sızıp kayboldu.

Tuvaletten döndüğümde yeniden solunum cihazına bağlandım. iPhone'umda özel Twitter hesabımı açıp bir tweet attım:

<Tavanından prezervatif fırlatılan swingers kulüplerinde çalışan kişi olmak istiyorum.>

Hesabımın neredeyse hiç takipçisi yoktu ve beğeni de almıyordum. İnsanların, yatağa bağımlı durumda olan ve sürekli şuna benzer şeyler tweetleyen ciddi engelli bir kadına nasıl karşılık vereceklerini bilemediklerini varsaymam gerekiyordu:

<Başka bir hayatta lüks fahişe olarak çalışmak isterdim.>

<McDonald's'ta çalışmayı denemek isterdim.>

<Liseli olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek isterdim.>

<Uzun boylu, çekici ve sınırsız kredi kartlı ebeveynlerden doğmuş 1.65 cm boyunda bir kadınım. Engelli olmasaydım dünya benim oyun alanım olurdu… Her ne demekse bu.>

<Kanagawa'da doğup büyüdüm ama Tokyo'ya birkaç kez gitmişliğim var (Machida hariç).>

<Yürüyemez hale geldiğimde otomatik bilet turnikelerini henüz getirmemişlerdi; o yüzden biletinizi delikli makinelerde delik açan görevliyle kullanılan eski tip sistemden başka bir şey bilmem.>

<Çocukken yurt dışı tatillerine hep business class uçardık. ama hayatımda hiç hızlı trene binmedim.>

Bakım görevlim saat birde gelip öğle yemeğimi hazırlarken, yataktan kalktım ve bu kez solunum cihazıyla bağımı tamamen kopardım. Yaşamakta olduğum bina, bir blok stüdyo dairenin dönüştürülmesiyle oluşturulmuş *Group Home: Ingleside* adlı tesis, ömrümün geri kalanını geçirmem için ailem tarafından bana bırakılmıştı. Yaklaşık on altı metrekarelik tek bir yatak odası, bir mutfak, tuvalet ve banyodan ibaretti. Kendi ayaklarım üzerinde yürüyebildiğim alanın tamamı buydu. Bina dışına hiç çıkmazdım ve bakım görevlileri, bakım yöneticisi, ziyaretçi personel ve solunum cihazı kiralama şirketinden gelenler dışında hiç kimse beni ziyarete gelmezdi. Hava açıksa, batıya bakan boydan boya penceremden Fuji Dağı'nın zirvesi hafifçe görünürdü ancak batı sağ tarafımdaydı ve başımı o yöne çeviremiyordum. Öğleden sonraları hep oturur vaziyette, stor perdenin indiği çıkma pencereyi arkamda bırakan geniş masanın iç tarafındaki sabit yerimde otururdum. Karşımdaki duvarda elli inçlik bir televizyon ekranı vardı fakat nadiren açardım. Bunun yerine bazen yan odadan duvarın ötesine sızan televizyon seslerini dinlerdim.

Saat iki olduğunda, yan komşum mutlaka Netflix'in "En Çok İzlenen On Dizi" listesinde yer alan Kore dizilerinden birinin bir bölümünü açardı.

"Boğazının tam ortasında bir delik açmak nefes alma-nın fiziksel yükünü hafifletir, burnundan ve ağzından nefes almaktan daha kolay olur" demişti servisimdeki başhekim bana, on dört yaşındayken. Nefes boruma delik açılan ameliyattan beri, sadece sırtüstü yatarken solunum cihazına ihtiyaç duyuyordum. "Miyotübüler miyopati* ilerleyici bir hastalık değildir." Bu, ailemin neredeyse bir kutsal inanç gibi sürekli tekrarladığı mottosuydu, sanki buna çok şükretmem gerekiyormuş gibi bir tonla söylerlerdi. Fakat benim için bu pek teselli sayılmazdı. Genetik bir hata nedeniyle kas dokumun planı kusurluydu. Belki dramatik bir bozulma yoktu ama bu durum kaslarımın büyümesi, kendini koruması veya herhangi sağlıklı bir insanınkine benzer biçimde yaşlanması ihtimalini değiştirmiyordu.

Bükülmüş boynuma olabildiğince az yük bindirecek bir duruş elde edebilmek için katladığım bacaklarımı sandalyenin oturağına bir yapboz gibi yerleştirdim ve masanın sol tarafına koyduğum dizüstü bilgisayarı açtım. Üç yıldır kayıtlı olduğum, oldukça tanınmış özel bir üniversitenin uzaktan eğitim programında, bir seçmeli dersi izleyip yaklaşık otuz kişilik sınıf arkadaşlarımla çevrim içi forumda tartışmaya katılarak yoklama kredisi kazanıyordum. Bu, yaptığım ikinci uzaktan eğitim lisans programıydı.

Ortaokuldan sonra eğitim hayatımı bırakmıştım ve ilk üniversiteme, lise diploması olmadan da önceden bazı

---

* Miyotübüler miyopati, doğuştan gelen nadir bir kas hastalığıdır. Kaslar normal gelişemez, bu da güçsüzlük, gevşeklik ve özellikle solunumda zorluklara yol açar. (Ç.N.)

kredileri tamamlarsam girebileceğim "özel öğrenci" programıyla başladım. O daha az itibarlı uzaktan eğitim programından buraya, şimdiki üniversiteye geçiş yapmıştım. Kendi kendime sık sık bunun bir tür "diploma aklama" olduğunu söylerim. Yine de benim için, oturduğum yerden gazetecilik yapmaya yönelik girişimlerimi bir kenara bırakırsak, üniversite hayatta topluma bir nebze olsun temas kurabildiğim tek alandı. Anında tanınırlık sağlayan diğer sıfatlar -forumların açılır menülerde listelenen "ofis çalışanı" veya "ev hanımı" gibi seçenekler- bana kapalıydı. Bu yüzden, kırk yaşımı geçmiş olmama rağmen hâlâ büyük paralar harcayıp o yedi harfli sözcüğe tutunmaya çalışıyordum: Öğrenci.

Boynuma yük bindirmeyen pozisyonum, bu defa belime yük bindiriyordu. Bu yüzden yarım saat sonra bacaklarımı indirip belimi rahatlatacak bir pozisyona geçiyordum. Bir yarım saat sonra boynum uyuşuyor, bacaklarımı tekrar standart yapboz düzenine sokuyordum. Tüm bu süre boyunca, yerçekimi S şeklindeki omurgamı biraz daha sıkıştırmak için elinden geleni yapıyordu. Eğri omurgamla yerçekimine direnmemi kolaylaştırmak için bedenime geçirilmiş sert plastik korse arasında sıkışmış kalbim ve akciğerlerim, nabız oksimetresi değerleriyle bu baskıyı sürekli dile getiriyordu. Kültürel figürler veya Yahoo'daki haber yorumcuları dünyanın halinden şikâyet edip "boğucu" ya da "nefes almayı imkânsız kılıyor" dediklerinde, içimden bu insanların nefes alamamanın gerçekte ne demek olduğunu bilmediğini düşünürdüm. Otuz yıl önceki nabız ölçerlerin neye benzediğine dair en küçük bir fikirleri bile yoktu.

Geç kahvaltımı sindirip başım biraz toparlandıktan sonra Moodle'da Medya ve İletişim Çalışmaları forumunu açtım ve o haftaki konu üzerine düşüncelerimi oluşturmaya başladım:

<Farkında olmasak bile, basılı bir metin gördüğümüzde, onu yazan birileri olduğunu biliriz. İster posta siparişi kataloglarındaki ürün açıklamaları olsun, ister fotoğraf alt yazıları veya emlak ya da iş ilanı kataloglarındaki tanıtım metinleri, bütün bunları birileri yazar ve bunun bir maliyeti vardır. Bunu, internette bir kitle kaynak sitesine kaydolup freelance yazı işleri almaya başladığımdan beri çok daha fazla fark eder oldum. Çoğunlukla arama motoru optimizasyonu amacı güden, tam da uzun süredir arama sonuçlarının kalitesini düşürmekle eleştirilen bu türden oturduğun yerden gazetecilik içeriklerinin yazım ücreti, karakter başına 0,2 ila 2 yen arasında değişir. Fiziksel bir haber takibi gerektirmeyen, internetteki bilgilerin derlenmesiyle kolayca yüksek hacimlerde üretilebilen bu yazılar, sayfa görüntülenme sayılarını artırmak için ideal.

Benim çalıştığım sitede, erkek kullanıcılar arasında en çok ilgi gören içerik kombinasyonu, çeşitli yetişkin eğlence mekânlarına dair birinci elden deneyim yazıları veya en popüler yirmi çapkınlık mekânı listeleri ile flört uygulamalarının reklamları. Kadınlarda ise en popüler içerikler, eski sevgiliyle barışmak için gidilecek yirmi tapınak listesi ile medyum hatlarının reklamları. Cidden merak ediyorum, eski sevgilisini geri kazanmak için bu kadar yanıp tutuşan kaç kadın var? Hadi ama, bırakın artık şu saçmalığı, unutun gitsin...

Yazarlar bu tür yazılardan makale başına yaklaşık 3000 yen kazanıyor, dolayısıyla bakıma muhtaç kişilere bakanlar ya da benim gibi evden çıkmakta zorlanan ağır engelliler için iyi bir yarı zamanlı iş oluyor. Benim motivasyonum maddi değil, bu yüzden bu uydurma yazılardan kazandığım paranın tamamını gıda bankalarına, evsiz genç kızlara yönelik sığınaklara veya yetim çocuklara yardım eden derneklere bağışlıyorum.>

"Eğer biraz furikakemiz* olsaydı da pilavımızın üstüne serpebilseydik, işte o zaman gerçek bir öğün olurdu." Bu sözleri gıda bankasının dilek listesinde gördüğümden beri, Amazon'dan sipariş ettiğim tonla furikake çeşnilerini onlara göndermeye başlamıştım. Ne hissettiklerini iyi biliyordum. Furikake kaldığım tesiste servis edilen tatsız yemeklere katlanmak için de vazgeçilmezdi. Sanırım furikake, maddi durumu ne olursa olsun insanları kurtaran türden bir şeydi.

Tesisin tamamı bana aitti ve ayrıca adıma kayıtlı birkaç apartmanın yönetim şirketinden kira geliri alıyordum. Ailemden kalan paraya ise hiç dokunmamıştım, birkaç yüz milyon yene ulaşan meblağlar çeşitli bankalara dağıtılmıştı. Benden sonra miras alacak kimse yoktu; bu yüzden öldüğümde paranın tamamı devlete kalacaktı. Çoğu zaman, anne-babaların engelli çocukları için bolca birikim yapıp geride bırakmaya çalıştığı ancak o çocuklar hiç evlenip çocuk sahibi olamadan öldüğü ve her şeyin sonunda devlet hazine-

* Furikake, Japon mutfağında pilavın üzerine serpilerek yenen, genellikle susam, deniz yosunu, tuz ve kurutulmuş balık gibi malzemelerden oluşan baharat karışımı. (Ç.N.)

sine gittiği hikâyeleri duyardım. Engellilerin topluma katkıda bulunmadığı, sadece sosyal yardım parası yiyip durduğu için öfke duyan insanlar, bunu bilse acaba biraz içleri rahat eder miydi?

Tuvalete gittim, kendime bir hazır kahve yaptım ve masama döndüm. Kandaki oksijen düzeyimin yüzde 97'ye ulaşmasını sessizce bekledim, sonra iPhone'umu aldım.

<Kürtaj yaptırmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.>

Bir süre düşündüm, sonra bu tweet'i taslaklara kaydettim. Dizüstü bilgisayarımda tarayıcıda Evernote'u açtım. Daha kışkırtıcı düşüncelerimi buraya döker, biraz soğumaları için bekletirdim.

<Hamile kalmak, sonra kürtaj yaptırmak istiyorum.>

<Böyle eğri büğrü bir bedenin içinde bir fetüsün düzgünce büyüyebileceğini hayal bile edemiyorum.>

<Muhtemelen doğum sancısına da dayanamazdım.>

<Ve tabii ki, bir bebeğe bakmak benim için tamamen imkânsız olurdu.>

<Ama hamile kalıp kürtaj yaptırabilirdim. Üreme işlevlerimde bir sorun yok.>

<Bu yüzden bunun nasıl bir deneyim olduğunu bilmek istiyorum.>

<En büyük hayalim, tıpkı normal bir kadın gibi hamile kalmak ve kürtaj yaptırmak.>

Covid-19'un yaygın olduğu dönemlerde elbette odamda kalıyordum. Yine de burayı kuran insanların kızı olarak, bu kadar para harcanarak ortaya çıkarılmış imkânları hiç kullanmazsam biraz suçluluk hissediyordum. Bu yüzden akşam yemeğimi mutlaka birinci kattaki yemek salonunda yiyordum. Yamaha marka elektrikli tekerlekli sandalyeme, dış mekânda da kullanılabilen küçük bir aspirasyon cihazı takılıydı. Solunum cihazına bağlı olmadığım anlarda bile, boğazımdaki salgıyı çekip temizleyecek bir araca ihtiyaç duyuyordum. Zira nefes boruma yerleştirilmiş plastik bir tüp oradayken, mukoza zarlarım ona karşı inatla direniyor; kusurlu yapıları nedeniyle solunum kaslarım ise gerçek bir öksürük bile üretemiyordu.

"Birinci kattaki Bay Tokunaga'nın akrabalarından biri bize kocaman bir torba üzüm getirmiş" dedi bakım görevlisi Suzaki, akşam yemeği tepsimi önüme koyarken. Tepsiye tatlı olarak üç tane Kyoho ve üç tane Pione üzümü eklenmişti. Ana yemek miso soslu uskumruydu; yanında beyaz pirinç, makarna salatası ve miso çorbası vardı. Odadan furikakemi getirmeyi unutmuştum. Maskemin üstüne yerleştirilmiş gözler gülümseme moduna ayarlanmışken başımı Bayan Suzaki'ye doğru salladım. Bu basit hareketle şunu anlatmak istiyordum: "Üzüm mü! Demek sonbahar iyiden iyiye geliyor! Lütfen teşekkürlerimi iletin." Sonra teşekkürümü sakin sakin ev sakinlerinin grup sohbetine yazarak ilettim.

Soluk borumdaki delik kapatılırsa konuşabiliyordum ama bu boğazımı zorlayıp mukus üretimimi artırıyordu, bu

yüzden genelde konuşmamayı tercih ediyordum. Baş sallama veya başımı olumsuz anlamda çevirme ile anlatamayacağım şeyler için sesli iletişim kullanıyordum. Cümlelerim uzadığında nefesim kesiliyordu, o yüzden karmaşık konuşmaları yazışarak yapıyordum.

Benden üç sıra ötede çaprazımda oturan, ellili yaşlarındaki omurilik felçli Bay Yamanouchi, bakım görevlisi Bay Tanaka'nın yardımıyla akşam yemeğini yiyordu. Onlara doğru dönüp başımı iki kez salladım, sallamalar arasında açıyı hafifçe değiştirdim. İkisi de karşılık olarak başlarını sallayarak karşılık verdiler. Bir zamanlar usta bir otomobil satıcısı olan Bay Yamanouchi, konuşmayı çok severdi. Şimdi de uzun süredir burada çalışan Bayan Suzaki'ye durmaksızın bir şeyler anlatıyordu.

"Yine de dijitalleşme falan başlamadan önce çalışma hayatından atıldığım için şanslıyım sanırım. Kollarım hâlâ çalışırken bile bilgisayarlarla başa çıkamazdım!" Makarnalı salatayla dolu kaşık, Bay Yamanouchi'nin yüzünün önünde sabırla bekliyordu, o ise çiğneme aralarında çene çalmaya devam ediyordu. "Şimdi her şey dokunmatik ekran! Oğlumun arabasını ödünç alıyorum, kullanmayı beceremiyorum ki! Radyoyu bile açamıyorum."

Cümlelerinin sonunu her zaman küçük bir kıkırdamayla bitiren Bayan Suzaki, ortamın havasını neşeye çevirmede usta biriydi. "Gerçi şu sanal gerçeklik olayını bir denemek isterdim. Sadece bir gözlükle dünyanın her yerine gidiyormuşsun, öyle diyorlar?"

"Ah evet, kulağa harika geliyor değil mi!" dedi Suzaki. "Siz böyle şeyleri kullanıyor musunuz Shaka?" Suzaki konuyu ustaca bana yönlendirdi ama ben başımı yana sallayarak

reddettim. Konsolda ya da çevrimiçi hiçbir oyunu uzun süre sürdürememiştim, ayrıca sanal gerçeklik gözlüğünü kutusundan çıkarıp sonra ambalajıyla uğraşma fikri bile bana çok zahmetli geliyordu.

"Yine de odanızda her türlü havalı yeni cihaz var. Şu yakınlarda aldığınız şey neydi, kitap tarayıcı mıydı? Tezin nasıl gidiyor, zor mu?"

Başımı "Evet, sonunda bir konu belirlemeye yaklaştım ama şimdilik o kadar" demek isteyen bir şekilde salladım.

"Sizin de o makinelerden birine ihtiyacınız var Bay Tanaka" dedi Suzaki. "Hep telefonunuzdan manga okuyorsunuz."

"Dinlenme odasında mı?" diye araya girdi Yamanouchi. "Bir dahaki sefere ben de okuyayım Tanaka! Şu Kaiji* hâlâ devam ediyor mu?"

"Okumuyorum" dedi Tanaka.

Tanaka'nın cevabından, Nobuyuki Fukumoto'nun *Kaiji* mangasını okumadığını mı yoksa dinlenme odasında hiç manga okumadığını mı kastettiği anlaşılmıyordu. Otuzlu yaşlarındaki Tanaka gibi bir adamın manga koleksiyonu yapmayı çok önemsemediğini, muhtemelen yeni çıkan sayılar biraz bekleyince ücretsiz okunabilen uygulamalardan ya da kaydırarak okunabilen platformlardan birini kullandığını tahmin ediyordum.

Tanaka maske takıyordu ama tam yakından bir şey söyler söylemez Yamanouchi hemen ona çıkıştı:

"Covid var, Covid!" Kendi yemeğini çiğnerken durmaksızın gevezelik etmesini boşvermişti tabii.

---

* Kaiji, borç batağında olan ve hayatını değiştirmek için büyük riskler almak zorunda kalan bir adamın hikayesini anlatan bir manga. (Ç.N.)

Bay Tanaka bir şey demeden, kaşıkla aldığı pirinci Yamanouchi'nin sevdiği gibi miso sosuna batırdı, sonra kaşıkla kaseyi birlikte ağzına götürdü.

Sürekli konuşmayı seven Yamanouchi'ye yemek yedirmek sabır istiyordu. Üstelik yediği bir şeyin yanlışlıkla nefes borusuna kaçıp zatürre yapma riski de her zaman vardı. Yine de burası bir grup eviydi; eski zaman kurumlarının baskıcı disiplininden ve katı kurallarından arınmış bir yerdi.

"Manga değil ama en özlediğim şey pachinko*" dedi Yamanouchi.

"Ah, keşke bir gün sizi götürebilsem, oynayamasanız bile sırf o atmosferi tatmanız için..."

"Atmosfer mi!? *O tür* ortamlar tam da bana göre!"

İşte, engelli insanların meşhur, kendini küçümseyerek gülen o özel mizahı bu.

"Yeter, Bay Yamanouchi! Yanınızda genç bir hanımefendi var, unutmayın!"

"Ah, pardon."

Ciddi bir ifadeyle başımı hafif yana eğip bir yudum miso çorbası içtim. 1979 doğumluydum yani çoktan "genç bir hanımefendi" sayılacak yaşı geride bırakmıştım. Yine de ilk reglimi on dokuz yaşımda görmüş olmama rağmen kırklarımda gibi görünmüyordum. Belki de büyüme eğrim normal bir insanınkinden saptığında, omurgam gibi S şeklinde benzer eğriyi çizmeye başlamıştı.

Ortamı tekrar yumuşatan Bayan Suzaki, yemekhanede yemek yemeyi tercih etmeyen sakinlerin akşam yemeğini

---

* Pachinko, Japonya'da çok popüler olan bir tür eğlence ve kumar makinesidir. Hem oyun hem de kumar unsurları içerir. (Ç.N.)

hazırlamak üzere mutfağa çekildi, sonra tepsileri taşıyarak koridorda kayboldu.

Havaya biraz hüzün çöktü. Ben de sessizleşen yemekhanede otururken, biraz önce taslağa kaydettiğim tweeti dünyaya salarsam oda sıcaklığında mı kalacak yoksa sürtüşmeye mi neden olacak diye düşündüm. Benim için bu küçük yemekhane bile kamusal bir alandı. Toplumun bir parçasıydı. Toplumun kurallarına ters düşen patlamalar ritmini bozardı. Tıpkı sakil aksayışım gibi insanları irkilten bir şey olurdu.

Bir cenini öldürme arzusundan söz etmek, omurilik felçli elli altı yaşındaki bir adamın hafifçe müstehcen şakalarından bambaşka bir büyüklükteydi. Tabii kambur bir ucubenin mırıldanmaları, dimdik bir omurgaya sahip birininkinden daha eğri büğrü olurdu.

Sadece başını hareket ettirebilen adamın ağzına soyulmuş bir üzümü usulca yerleştiren genç adamın dimdik omurgasına bakarken, çubuklarımın ucuyla az önce yediğim miso uskumrunun omurgasını tek hamlede kırdım.

Tatlı olarak verilen altı üzümü masamın üzerine serdiğim bir peçetenin üstüne aldım. Dizüstü bilgisayarımın sol tarafında pek yer yoktu ve üzümlerden biri trajik bir şekilde yere yuvarlandı. Masanın arkasındaki sandalyeye geçip oturdum, sonra düşündüm. Kutudan bir peçete daha çektim, buruşturup açtım, sonra masanın sağ tarafındaki geniş alana serdim. Masanın yanındaki çanta askısına asılı olan tutacağı dikkatle aldım, yerde hareketsizce bekleyen

üzümü kıskaçlarıyla tuttum. Sağ elimle tutacağın sapını kavramayı güç bela başararak üzümü kaldırdım, peçetenin dalgalı yüzeyinin üzerine getirdim ve bıraktım. O üzümün yerde geçirdiği süre artık üç saniyelik bir toleransı çoktan aşmıştı — üç dakika bile olmuş olabilirdi ve muhtemelen mikrop doluydu. Peçeteye sarıp çöp kutusuna attım.

Bu tek odalı dairemde bir yerden bir yere geçerken bile her hareketimi önceden dikkatle planlardım. Henüz çekip alamadığım mukusun boğazımı tıkayıp nefessiz bırakma tehlikesi her zaman vardı ve salgıları bir kenara bıraksam bile uzun süre hareket ettiğimde oksijen satürasyonum hızla düşerdi. Şimdi tuvalete gitmek için ayağa kalktım. Aslında verimlilik açısından üzümü taşımıyor olsaydım yemekhane dönüşünde uğrardım. Dönüşte bir de poşet çaydan yeşil çay yaptım ve kupayı masama taşırken yüzeydeki berrak kısmının çoğunu döktüm.

"Dikkat et düşme Shaka!" Annemin sesi zihnimde yankılanırken bükülmüş bacaklarımı sandalyenin üstünde bir yapboz gibi yerleştirmeye koyuldum. Günde üç kez kullandığım kupa, ertesi öğleden sonra bakım görevlisi tarafından yıkanacaktı. Bana gönderilen vardiya çizelgesinde yarın Tanaka görünüyordu. Pazartesi ve cuma öğleden sonraları her zaman Suzaki olurdu, diğer günlerse daha esnekti. Pazartesi ve cuma günleri duş alıp saçımı yıkadığım için mutlaka hemcinsim bir bakım görevlisinin olması gerekiyordu. Annemle babam, evin yönetimine bunu özellikle tembihlemişlerdi. Bakım personeli yetersizliğinin farkındaydılar ama ebeveynim olarak, kızlarının onurunun bir şekilde korunması onlar için çok önemliydi.

Günün bu saatlerinde ciğerlerimin temiz hissetmesi nadirdi. Genellikle ezilmiş sağ akciğerim kendi başına dışarı atamadığı mukusu içinde hapseder, bu da ciğerimin kısmen çökmesine neden olurdu. En doğrusu dişimi fırçalayıp hemen solunum cihazına bağlanmaktı ama yatağıma taşımakta zorlandığım okuma materyallerimi okuma hedefime henüz ulaşamamıştım.

Corbin, Courtine ve Vigarello'nun editörlüğünü yaptığı *Bedenin Tarihi* adlı kitaba göre, yirminci yüzyılın başlarında ortaya çıkan "bakışın suç sayılması" eğilimi ucube sirk gösterilerinin gerilemesine neden olmuş, onun yerini Hollywood'un canavarları almıştı. Artık insanlar, kostümler bir etik tampon görevi gördüğü için sakatlıklara vicdan azabı duymadan, hiçbir çekince taşımadan bakmanın keyfini sürebiliyordu.

Ellerimde üç dört santim kalınlığında açık duran bir kitabı tutmak, başka hiçbir şeyden çekmediğim kadar sırtıma yük bindiriyordu. Görebilmek, kitabı tutabilmek, sayfalarını çevirebilmek, okuma pozisyonunu sürdürebilmek, bir kitabevine gidip kitap satın alabilmek... Okurlarının bu beş bedensel yeterlilik kriterini karşılamasını şart koşan ayrımcı kitap kültüründen tiksiniyordum. Bu ayrıcalığın farkında bile olmayan, kendini kitap âşığı ilan eden o bilgisiz kibirli tiplerden de tiksiniyordum.

Ağrının başımda patlayan bir zonklamaya dönüştüğünü hissediyordum; kambur boynum başımı zar zor taşır durumdaydı. Öne eğilerek okumaya çalıştığımda, iç organlarımı ezen çarpık belimle yer çekimi arasındaki halat çekme yarışı kayboluyordu. Her defasında, kitap okudukça omurgamın biraz daha büküldüğünü hissedebiliyordum. Daha ilkokul

üçüncü sınıftayken eğilmeye başlamıştı. O zamanlar sınıfta sırama tam dik oturur, omurgamı dümdüz tutardım. Sınıf arkadaşlarımın üçte biri defterlerine eğilmek için omurgalarını türlü tuhaf şekillere sokar, kara tahtadaki yazıyı öyle kopyalardı. Ama sonunda üniversite hastanesinin rehabilitasyon bölümünde, etrafımı saran orta yaşlı adamların çıplak bedenime alçı sıvadığı kişi ben olmuştum. O dik durmayan, kambur oturan sağlıklı çocukların omurgası tek milim bile eğilmemişti. Sonuçta onların bedenleri doğru planlara sahipti.

Benim büyüdüğüm yerde çocukların neredeyse hiçbirinin ailesinin kendi evi yoktu; belki bir tek inşaat işi yapan ailelerin çocukları hariç. Adını kaybetmiş bir askeri üs kasabasıydı orası, mavi gökyüzünü savaş uçaklarının sesi bulut gibi kapatırdı. Altın mini etekli çocuk. Yunus küpeli çocuk. Bana ait oldukları tarikatın kurucusunun yazdığı bir kitap veren çocuk. Bu çocukların sıra dışı hayatlar sürmüş olmalarını beklemiyorum ama en azından omurgalarını eğmeyen doğru planlara göre yaşıyorlardı. Bense elimde hep yanlış planlar varken onlar gibi olmayı nasıl umabilirdim ki? Onların seviyesinde bir hayat sürmeye itirazım olmazdı. Hamile kalmak, kürtaj olmak, ayrılmak, başkasıyla birlikte olmak, yine hamile kalmak, doğurmak, ayrılmak, bir başkasıyla olmak, bir bebek daha yapmak... Hayatım sadece bunun bir taklidi olsa razı olurdum.

O çocuklara yetişmek istiyordum. Arkalarından onlara yetişmek. Doğuramasam bile en azından kürtaj olmaya kadar varmak istiyordum.

Tanaka elinde bir melamin tabakla masama yaklaştı. Başımı hafifçe eğerek onu selamladım.

"Öğle yemeğiniz" dedi maskesinin ardından, tabağı bıraktı sonra çamaşır makinesinin yanına geçti.

Odayı tekrar geçip çamaşır sepetini aldı, balkona yöneldi ve çamaşırları asmaya başladı. Ben göz ucuyla onu izlerken, ayağımın dibindeki mini buzdolabından tereyağı kabını çıkardım. Sert sarı kitleden ince bir dilim kestim, tostun yanına koydum. İki sosis, bir sahanda yumurta ve bir kornişon turşu — öğle yemeğinden çok kahvaltıya benziyordu. Ailemle birlikte yaşarken nasılsa hâlâ aynı rutini sürdürüyordum. Tek fark, eskiden annemin yaptığı işleri şimdi bakım çalışanlarının yapmasıydı.

Televizyon ekranına boş boş bakarken — ekranda sadece havada uçuşan tozlar ve uzun, kas hastalıklı yüzüm yansıyordu — duvardan süzülen Kore dizisi seslerini dinliyordum. Tanaka tekrar masanın önünde durdu.

"Bir isteğiniz var mı?" dedi.

Başımı iki yana salladım.

Ama Tanaka orada kalmaya devam etti, kıpırdamadı. Akşama çamaşırlarımı toplamaya gelene kadar işinin o gün için bittiğini tahmin ettim.

Başımı yana eğdim.

"Bağış" dedi Tanaka, sesi tek kullanımlık maskesinin parlak beyazı kadar duygusuzdu. Cildi de aynı solgunluktaydı, bu da eski akne izlerini iyice belirginleştiriyordu.

Bağış mı? Ha, herhalde sabah bakım çalışanlarının grup sohbetinde geçen konuşmaya atıf yapıyordu. Şöyle yazmıştım:

"Ortak alana bir sanal gözlük bağışlamayı düşünüyorum. Ama sanırım herkesin kullanabilmesi için bunu bilen birine de ihtiyaç olacak."

"Tanaka öğrenir herhalde?" diye cevapladı yönetici Yamashita. Grubun bütün üyeleri mesajı okumuştu ama Tanaka cevap vermemişti.

Bundan mı söz ediyordu?

"Dezavantajlı biri olarak, ne kadar paran olursa olsun kendini bu kadar zorlaman gerekmiyor" dedi.

Bir hayli uzun olan bu cümleyi kurarken ilk defa fark ettim: Bana tepeden bakarken gözlerini küçültmüş, bir küçümseme ifadesine bürünmüştü. Bu yeni mi olmuştu? Yoksa en başından beri bana böyle mi bakıyordu?

"Ben zaten savunmasız bir adamım tamam mı? O yüzden lütfen başıma daha fazla dert açmayın."

Aman Tanrım diye düşündüm hemen. Sapığın teki bu. Kendine "savunmasız adam" diyor. Muhtemelen bir incel*. Korkunç!

Aklımın içindeki kıvrımlar birleşip alaycı bir ifadeye dönüştü. Ama bunu yüzüme yansıtmaya hiç niyetim yoktu.

"Üzgünüm" dedim, konuşabilmek için soluk borumdaki hava deliğini kapatarak. "Vazgeçerim."

Sözlerime nadir de olsa sesimin eşlik etmesine rağmen Tanaka başını bile sallamadı. Masanın üstünde duran tarayıcıya bir bakış fırlattı, sonra odadan çıktı.

Eğer bizim aramızdaki bu alışveriş, dezavantajlı olmayan iki kişi arasında geçseydi, diyalog şöyle devam edebilirdi:

"Onu nasıl kullanıyorsun?"

"Şu kısmı açıyorsun, kitabı altına koyup otomatik moda alıyorsun, her beş saniyede bir sayfanın taramasını yapıyor. Sayfayı tutan parmaklarını da görüntüden çıkarıyor."

---

* Incel, cinsel ya da duygusal ilişki kuramayan ve bu durumu kadınlara ya da toplama yönelik öfkeye dönüştüren erkek. (Ç.N.)

"Vay be, bayağı kullanışlıymış. Bazen yaşam alanımın yarısı manga yığınıyla dolu gibi hissediyorum."

Aklımda canlanan bu konuşmanın havası kupkuruydu, sanki gizli bir reklam metni gibiydi. Yine de bu konuşma eyleminde, kuru da olsa bir anlam bulmak, gelişmiş iletişim becerilerinin işaretiydi. Bunu fazlasıyla iyi biliyordum.

Tanaka'yla aramızda geçen şey bir sohbet değil, düpedüz bir saldırıydı. Neden hayatım boyunca "savunmasız erkeklerin" saldırılarına maruz kalmak zorundaydım ki? Yine de ne demek istediğini pekâlâ anlıyordum.

Pencereden balkondaki çamaşır ipine baktım; çarşaflarım, havlularım ve kıyafetlerim düzenli şekilde kuruması için asılmıştı. İç çamaşırlarımı ise gece vakti kendim elde yıkayıp kurutucuya atıyor ve kaldırıyordum, bu yüzden orada görünürde yoklardı. Odama atanan bakım çalışanlarının yapması gereken işler, evdeki diğer ağır engellilerin ihtiyaçlarına kıyasla görece kolaydı. Ne lazımlık kullanıyordum ne de alt bezi; kaldırılmaya veya beslenmeye ihtiyacım da yoktu.

Belki de bu yüzden aramızdaki mesafeyi yanlış anlamıştı. Sonuçta öfke ve küçümseme insanın kendinden çok uzakta duranlara karşı duyduğu şeyler değildi. Fiziksel kitaplara karşı hissettiğim nefret de aynı mantığın eseriydi. Mesela parklardaki demir parmaklıklara ya da tırmanma iskeletlerine hiç küçümseme duymuyordum; her ne kadar atletik olmayan bedenimi reddetseler de.

Yemeğimin yarısını tabakta bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Engelli yardımcı teknolojiler üzerine verilen bir dersin kaydını izledim. Yüz yüze derse katılan öğrenciler, bir beyin felçlisiyle bir kas hastasının ihtiyaç duyduğu farklı

erişim araçlarını hâlâ tam olarak kavrayamamışlardı. İstemsiz hareketlerden etkilenen beyin felçli biri, sabitlenmiş ve orta derece ağır çubukları isterdi. Kas hastalıkları nedeniyle yatar veya eğimli pozisyonda duran biriyse göğsüne rahatça koyabileceği bir dokunmatik yüzey isterdi. Videodaki öğrenciler bunu yine yanlış anlamışlardı; hem de daha önceki derste anlatıldığı, ondan önceki derste de tekrarlandığı hâlde. Herhâlde daha önce hiç engelli birini gözleriyle görmemişlerdi.

Amerikan üniversitelerinde, 1990 tarihli Amerikan Engelliler Yasası'na uygun olarak, dijital eğitim materyalleri zaten standarttır; ayrıca ders kitaplarının görme engelliler için okuyucu aracılığıyla erişilebilir olması zorunludur. Japonya'da ise engelli bireyler sanki toplumda hiç yokmuş gibi davranılır; böyle proaktif düzenlemeler yapılmaz.

Sağlıklı Japonlar, kambur bir canavarın bir kitabı okumaya çalışırken yaşadığı sıkıntıları muhtemelen hayal bile etmemişlerdir. Ben okuduğum her kitapla omurgamın biraz daha ezildiğini hissederken, e-kitaptan nefret eden o sağlıklı insanlar hâlâ fiziksel kitap kokusu sevdalarını, parmaklarının altında sayfa çevirmenin verdiği hazzı uzun uzun anlatıp duruyor ve kimse de çıkıp bunları sorgulamıyordu.

Bir keresinde engelli bir televizyoncu bu konuyu, okumada erişilebilirlik meselesini tartışmıştı. E-Tele'de yayımlanan Heartnet TV programında sık sık konuk olan bir okuyucuydu ama geçenlerde kalp rahatsızlığından öldü. Yayında, bakıcı yardımı olmadan sayfa çeviremeyeceği için fiziksel kitap okumakta ne kadar zorlandığını gayet güzel anlatmıştı. Evet, o sağlıklı insanlar ne kadar da şanslı olduklarının farkında

değildi. Kitap kokusu sevdaları, parmaklarının altındaki kâğıt hissi ya da kalan sayfaların incelmesinin yarattığı o gerilim hakkında tumturaklı laflar edip durabiliyor, söyledikleri de kimse tarafından sorgulanmıyordu.
Bu konuda foruma şunu yazmıştım:

Yayıncılık sektörü sağlıklı birey üstünlüğü ideolojisine sahip. Zayıf görünmeyi marifet sayan kültürel entelektüel tayfa, spor dünyasına nefret kusuyor ama spor dünyası engellilere sahne sunma konusunda onlardan çok daha ileride değil mi? Yayıncılık dünyası engelli topluluklar için bugüne dek ne yapmıştır ki? 1975'te bir grup yazar, bir kütüphanenin görme engelliler için başlattığı "Aşkın Kaseti" adlı sesli kitap hizmetini protesto etti ve bu hizmetin feshedilmesine neden oldu. Edebiyat camiasının var gücüyle direndiği meseleler işte bunlar. Sırf bu yüzden görme engellilerin okuma imkânlarının ne kadar sekteye uğradığını düşünsenize!

Öte yandan Fransa'da yayınevlerinin bütün kitapları dijital metin olarak sağlanması çoktan zorunlu hale gelmiş durumda.

"Aah..! oooh!!! mhıım... aahhh...!"

Akşam dokuzdan sabaha karşı üçe kadar, akciğerlerim solunum cihazına bağlı, elimde bir iPad miniyle okuyup yazdım. Swinger kulübüyle ilgili makalenin ikinci yarısını bitirdikten sonra, bir web sitesinde yayımlanan yetişkinlere

yönelik bir roman üzerinde, bir metin uygulaması kullanarak çalıştım.

Roman, Teens' Love ya da kısaca TL diye anılan bir türe aitti – kadınlar için yazılmış erotik kurgu. Eğer hikâyenin içeriği "Gözde Bekâr", "Prenses", "Ortaçağ Avrupa Fantezisi"* gibi popüler kategorilerden birine uyuyorsa, hızla sıralamalarda yükselir ve yayınevlerinin editörleri yazarla iletişime geçerdi. Sonuçta erotizm satardı tıpkı Muranishi Tōmō'nun da söylediği gibi.

"Bir gecede başlayabileceğin tek meslek politikacılık ve fahişeliktir" demişti Ryo Hara'nın polisiye romanlarındaki Dedektif Sawazaki. Ben ise listeye Teens' Love yazarlığını da eklerim. Sayaka** mahlasıyla çıkardığım on kadar e-kitaptan gelen telif kırıntıları her ay banka hesabıma düşüyor, sonra hemen başkasının okul masraflarına ya da furikake siparişlerine gidiyordu. Gerçekten nereden geldiği belli olmayan bir paraydı.

Şunu belirtmek isterim ki bir kadının erotik inlemelerini yazılı olarak temsil etmek tamamen imkânsız. Bence çocuk çığlıklarını yazmaktan birkaç kat daha zor. Görünüşe bakılırsa herkes bu konuda zorlanıyor, son zamanlarda erotik hikâye sitesinde daha fazla insanın "kalpli iç çekiş" denilen bir şeyi kullandığını fark ettim; ahlama ve mırıldanmanın sonuna kalp işareti ekliyorsun.

---

* ナーロッパ (nārōppa) Japonya'daki hafif roman (light novel) dünyasında kullanılan, "Shōsetsuka ni Narō" adlı web sitesinde sıkça karşılaşılan, Avrupa benzeri ama klişelere dayalı bir fantezi dünyasını tanımlamak için kullanılan bir terimdir. (Ç.N.)

** 紗花 isim okunuşu olarak *Shiyaka'* verilmiş ancak bu kanjinin isim okunuşu olan *Sayaka* olarak da kullanılabilir. İsminin Shaka türevleri de yaratılabilir Saika, Saka, Shakya, Sakya gibi

"Mmh...♡ aahh...♡oooh...♡hahh...♡" gibi bir şey.

Yine de bunun pek saygın bir şey olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden uğraşmıyorum. Ben onların tüm o sesleri çıkarmalarını seviyorum, ne olursa olsun. Ayrıca kelime sayısını artırmaya da yarıyor.

"Mmh...mnn...aahh...oh!..mm!"

Orta yaşlı, ağır engelli bir bakirenin bu anlamsız sesleri harf harf aktarması, insanların bal peteklerini titretip sistemin çarkını üç kuruşla döndürüyor— tam bir "ekosistem". Nokta atışı.

<Parayla ilgili bir derdin olmayıp da sağlık sorunların bol olunca, çok iffetli bir hayat sürüyorsun işte.>

Evernote, gerçekte hiç paylaşmadığım tweet taslaklarıyla doluydu. Tonlarını daha resmî bir hale getirip Engellilik ve Queer Çalışmaları modülünün forumunda paylaşmayı düşündüm ama ondan da vazgeçtim. Şu sıralar engelli kadınların üreme hakları ve sağlığı hakkında ders görüyorduk. Derste ele alınan hiçbir mesele beni ilgilendirmiyordu. Engelli bakım evlerinde ve kas distrofisi servislerinde yaygın olan cinsel istismar ve karşı cins tarafından rızasız bakım; görme engelli kadınların, aileleri ve doktorları tarafından hamile kaldıkları bebekleri vermeye ikna edilmeye çalışılması;

trenlerde sapıkların elinden kaçamayan tekerlekli sandalyedeki kadınlar... Bunların hiçbiri benim yaşadığım şeyler değildi. Engelli kadınların hayatları sağlıklı kadınlarınkiyle paralel hatlarda ilerliyormuş gibi görünse de Shaka, Nirvana'sında yine bambaşka bir hatta yaşıyor gibiydi. Bu hatlar sanki birleşecekmiş gibi görünüyordu ama gerçekte hiç kesişmiyorlardı. Anne-babamın bana bıraktığı bu parayla, kırık dökük bedenimi topluma karışmak uğruna yıpratmama gerek kalmamıştı. Ne kalbim, ne derim, ne de mukuslarım başkalarıyla hiçbir sürtünme yaşamamıştı.

Varlığımın iffetliliği yüzünden kendimi hırpalamak yerine, hayalini kurduğum geleceklerden birini sabit tweet yaptım:

```
<Başka bir hayatta, üst sınıf bir fahişe olarak
çalışmak isterdim.>
```

Parası sayesinde çatışmalardan uzak kalmış bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemiştim. O yüzden parayı tam da o çatışmalar sayesinde kazanan bir kadına dönüşmek istiyordum.

Tuvalete gidip pedimi değiştirdim; seks sahnesini yazarken bıraktığım izler, şeffaf sıvı damlaları şeklinde kalmıştı. Sonra beş saat uyudum. Uyandığımda grup evinin yöneticisi Bayan Yamashita'dan bir mesaj vardı:

```
"Shaka, rahatsız ettiğim
için özür dilerim ama
yarınki banyo gününle ilgili
```

olarak Suzaki'nin temaslı
olduğu Asakawa'nın PCR
sonucunun pozitif çıktığını
öğrendim. Okulda birkaç
sınıfın tatil edilmiş gibi
görünüyor. Suzaki'nin torunu
ve Asakawa'nın çocukları
aynı ilkokula gidiyormuş."

"Ah, bundan kaçılmıyor.
Çok kötü! Off..."

"Eğer yapabilirsem kendim
gelmeye çalışırım ama bugün
pek ayağa kalkacak durumda
değilim, o yüzden söz
veremiyorum."

"Lütfen kendinizi
zorlamayın. Bunun sizin
için de kolay değil.
Ağrı içindeyken her şeyi
organize etmeye çalışmak
gerçekten çok zor olmalı."

Yamashita'nın önceden var olan bel ağrısı aniden kötüleşmişti ve bir haftadır işe gelemiyordu. Ağrı o kadar şiddetliydi ki ayağa kalkamıyor, ağrı kesiciler bile neredeyse hiç işe yaramıyordu. Grup evinin kurulduğu zamandan

beri yöneticiliğini yapan Yamashita, üniversite hastanesinin evde bakım departmanından ailemin transfer ettiği biriydi. Eğitimli bir hemşireydi ve benden bir yaş büyüktü.

“Ama ne yapabiliriz
ki? Erkek bir bakım
görevlisinin seni yıkamasını
istemiyorsun, değil mi? Eğer
yapabilirsem başka birini
ayarlamaya çalışırım...”

İngleside personeli, Yamashita da dahil olmak üzere üç kadın ve üç erkekten oluşuyordu. Ayrıca gece boyunca solunum desteği alan yatalak hastalarla ilgilenmek için gelen hemşireler de vardı.

“Ah, aslında erkek olması
benim için sorun değil.
Ailem için çok büyük bir
endişe kaynağıydı ama ben
o kadar da umursamıyorum.”

“Ne?! Ama yine de... Eh, şu
zamanlarda bu çok büyük bir
kolaylık...”

“Şu zamanlarda durum
böyleyken, Covid’den
bağımsız, personel

sıkıntısının yakın zamanda
düzeleceğine dair bir
işaret de yok, değil mi?"

"Üzgünüm... Birini bulup
yardımcı olmaya çalışacağım!
Eğer olmazsa, sanırım Cuma
günü Tanaka olacak."

"Tamam, sorun değil."

"En azından Tanaka işinde
özenli, bu açıdan emin
ellerde olursun."

"Evet, öyle."

Sohbeti "*Geçmiş olsun!*" (onun bel ağrısı için) ve "*İyi şanslar*" (benim derslerim için) yazan bir dizi emojiyle bitirdik.

İşinde özenli diye anılan Tanaka'nın çalışkan bir görevli olduğu değerlendirmesine katılmamak elde değildi. Ama bu bağlamda bunun anlamı tam olarak neydi? Bedenimin her santimini büyük bir özenle yıkayacak mı demekti?

Ama yıkamazsa da işini yapmamış olurdu.

Ben sadece işini yapmasını sağlıyordum. Hepsi buydu.

LINE sohbet uygulamasını kapattığım baş parmağımla, mavi arka planın üzerine beyaz kuş logosu yerleştirilmiş uygulamayı açtım ve kaydettiğim tweet'i paylaştım.

Sonra simgesi beyaz arka planda yeşil bir fil olan ve diğer cihazlarımla senkronize edilmiş uygulamayı açtım, orada demlenmeye bıraktığım fetüs öldürmekle ilgili tüm metni kopyalayıp küçük cümleler hâlinde bir dizin olarak paylaştım:

```
<En büyük hayalim, tıpkı normal bir kadın gibi
hamile kalıp kürtaj olmak.>
```

Normal bir kadın olma hayallerimi, biraz önce bir erkek bakıcının beni yıkamasına izin veren aynı parmaklarla tweet'lemek gibi ilginç bir ironiye gülmemek elde değildi. Zaten tweet'lerimi kimse okumuyordu, o yüzden viral olma riski yoktu.

Öğleden sonra, günün bakıcısı Nishi öğle yemeğimi hazırlamak için geldi ve "Gerçekten, şu Covid meselesi hâlâ çok korkutucu" dedi. Altmış bir yaşındaki Nishi'nin böbrek hastalığı vardı ve haftada üç kez diyalize giriyordu, bu da muhtemelen korkusunu kat kat artırıyordu. Ben de korkuyordum.

"Bu sana geldi."

Masama bir Amazon paketi bıraktı. Zaten masamın başındaki sandalyede oturuyordum, paketi baş ve işaret parmağımın arasına alıp yere koydum, duvara dayadım. İçindeki ancak Amazon Marketplace'ten ikinci el bir kopyasını bulabildiğim, Shuji Terayama'nın *Sakatlığın Sembolizmi* kitabıydı. Temizlik konusundaki titizliğimi annemden miras almıştım ve ikinci el kitaplara dokunmaya dayanamıyordum. Bu yüzden bir kitap tarayıcı almaya karar vermiştim. Fiyatı 5 bin yeni aşan uzmanlık kitapları olsa

bile yeni kitap bulabildiğim sürece hep yenisini alırdım. Kütüphane kitapları benim için fazlasıyla kirliydi, dokunmayı aklımdan bile geçiremiyordum. Zaten fiziksel olarak kütüphaneye gitmem de mümkün değildi. Evimde ikinci el kitap olmasını sevmiyordum ama yayınevlerine taratmak da yasadışıydı, bu yüzden sonunda "Peki tamam, tarayıcı alıyorum ve kendim yapıyorum" dedim. Bunun yasadışılık seviyesi reşit olmayanların alkol ya da sigara içmesi ya da bir manga fuarında hayran çizimi manga satmasıyla aynıydı, bunun gayet farkındaydım ama burada da titizliğim baskın çıktı.

Makale ödevlerinde genelde bir yolunu buluyordum ama tez konusuna gelince ikinci el kitaplardan kaçış yoktu.

Kültür ve Temsil Çalışmaları seminer grubunun forumunda, yaklaşan tez sunumlarımızın sırası yakında açıklanacaktı. Hâlâ bir konu seçmekte zorlanıyordum. Wagner'in Yüzük Döngüsü eserindeki cüce Alberich'in temsilinde anti-semitizm üzerine mi yazmalıydım? Yoksa Mona Lisa'yı sprey boyayla boyama girişiminde bulunan aktivistler Tomoko Yonezu ve Goro Iwama'nın edebiyatını feminist engellilik teorisi perspektifinden mi tartışmalıydım?

Tomoko Yonezu, çocukken geçirdiği çocuk felci yüzünden sağ bacağında aksayarak yürüyen, Japonya'daki Kadın Kurtuluşu hareketinin bir üyesiydi.

Hikâyelerimizi birbiriyle karıştıramayacağımı biliyordum ama Mona Lisa'yı Tokyo Ulusal Müzesi'ne ödünç verildiği sırada kırmızı sprey boyayla boyama girişimine büyük bir empati duyuyordum. O dönemde kürtaj yasasını reforme etme hareketi, engelli çocuk doğurmak istemeyen kadın gruplarıyla engelli çocukların öldürülmesini istemeyen engellilik

savunucuları arasında şiddetli bir çatışmaya yol açmıştı. İki taraf, bir çeşit Hegelci sentezle, birçok insan için tek geçerli seçenek olarak kürtajı bırakan toplumu ortak düşman olarak belirlemişti. Bunun sonucunda, engelli kadınların üreme haklarının temelleri atıldı ve Yuho Asaka, Kahire'deki konuşmasında devletin engelli insanların çocuk sahibi olma hakkını çaldığını ilan etti. 1996 yılında yasa nihayet değiştirilerek engelli bireylerin de üreyebileceği kabul edildi ama üreme teknolojisindeki gelişmeler ve bunun metalaşması, engelli çocukları öldürmeyi birçok çift için görece sıradan bir uygulamaya dönüştürdü. Zamanla bunun daha da önemsiz bir mesele olacağından kuşku yok.

Durum buysa, bir engelli kişi sırf kürtaj olmak için hamile kalmaya kalksa kimin umurunda olurdu değil mi? Ancak o zaman terazinin dengesi sağlanmış olmaz mıydı?

Engelli ve sağlıklı olma durumu arasında ikiye bölünmüş kalbinin acısını Mona Lisa'dan çıkaran Tomoko Yonezu'nun duygularını kendiminkilerle karıştıramazdım. Ama benim de o tabloyu tahrip etmek istemem için kendi sebeplerim vardı. Müzelerden, kütüphanelerden ve her türlü tarihi binadan nefret ediyordum. Kusursuz, cilalı biçimleri pürüzsüzce korunmuş eski şeylerden iğreniyordum. Kırılmadan varlığını sürdüren, yaş aldıkça değer kazanan şeylerden nefret ediyordum. Benim bedenim ise yaşadıkça gitgide daha tuhaf bir şekle bürünüyordu. Ölümün içine çökmüyordu, aksine yaşamak için çöküyordu. Dayandığım onca zamanın kanıtı olarak çöküyordu. Bu da benim engelliliğimi, sağlıklı birinin deneyimleyebileceği ölümcül hastalıklardan veya yaşlanma yıpranmasından kesin biçimde farklı kılıyordu; çünkü onlarda tek fark zamanlamadaydı.

Bir kitap okuduğumda omurgam eğilir, ciğerimi sıkıştırır, boğazımda delik açar; yürüdüğümde başımı vururum. Yaşamak için bedenim parçalanır.

Böyle bir bedenden hayat almakla var olmak için serpilip gelişen bir bedenden almak arasında ne fark var?

Islak tutunma koluna sarılarak kendimi yavaşça duş sandalyesine indirdim. Üzerimde sadece tek kullanımlık kumaş bir yüz maskesi vardı. Beni yıkayan Suzaki bile olsa, çıplakken maske takmanın ne kadar sapıkça bir his verdiğini hep düşünürdüm.

Tanaka, mavi bir polo tişört ve şort giymişti. Duş başlığını aldı ve ayaklarımdan başlayarak beni yıkamaya koyuldu. Ayaklarımın durduğu leğen, yavaş yavaş ılık suyla dolmaya başladı. Banyoya gelmeden önce duşu açıp suyu ısıtmıştı; bu da işine özen gösteren çalışkan bir görevli olduğu doğruluyordu. Ayaklarımdan karnıma, gövdemden omuzlarıma geçti, sonra arkamda durup sırtımı yıkadı. Korsesiz olduğum için, kendimi sandalye iskeletine çubuk gibi dümdüz kollarımla tutunarak destekledim, kımıldamadan durdum. Duş başlığını bırakıp sabunu bir lifle köpürttü, sonra omuzlarımı destekleyip yıkamaya başladı. Lifle ovuşturduğu kollarım, deriyle kaplanmış kemiklerden ibaret sırıklardı. Göğsüm, korsenin altında bastırılmış, hiç filizlenmemiş dümdüz, boş bir araziye benziyordu. Çıkıntılı kaburgaların üstünde duran iki kahverengi meme ucu... Mikio'nun büyük göğüslü kadınlardan hoşlanmama sebebi, annesinin çok büyük ve dik göğüslere sahip olmasıydı. Benim annem de öyleydi. Başrol

oyuncusu rolünden çekildikten sonra birdenbire ilgi odağı haline gelen göğüs kafesim, vücudumdan o kadar coşkuyla dışarı çıkıntı yapıyordu ki, sanki aşağıda iniş yeri görünmeyen dik bir uçurum gibi asılı kalmıştı. Üst vücudum havada süzülürken, pelvisimin sol tarafı oyulmuş yan tarafıma saplanıyordu.

Sırtımın üst kısmı, sol bacağım, sağ bacağım, ayak tabanlarım, ayak parmaklarımın arası... Vücudumun her santimini sabunladıktan sonra duş başlığını tekrar aldı ve sabunu durulamaya başladı. Eğer su soluk borumdaki delikten içeri girerse başım belaya girerdi. Tanaka, duş suyundan korumak için köprücük kemiğimin yanına elini koydu. Muhtemelen evinde kendini izole eden Suzaki ona bunu nasıl yapacağını mesajla anlatmıştı.

Tanaka'ya bakmıyordum ve yüz ifadesiyle de ilgilenmiyordum. Onun da bedenime karşı benzer bir ilgisizlik hissettiğini hayal ediyordum. Karşı cins tarafından izinsiz yapılan kaba saba bakımların aksine, bu benim rızamla gerçekleşen bir durumdu. Engelli insanlar cinsel varlıklar değildi. Toplumun yarattığı bu tanımı kabullenmiştim. Bunu yapmak için kendime uygun bir yalan söylemiştim. Neyse ki dönemin şartları gereği maske takmak zorundaydım; bu da yalanın açığa çıkmasını engelliyordu.

O durulamayı bitirsin diye ayağa kalktım. Şimdi, 165 cm boyumla ona tepeden bakıyordum.

Jun Tanaka. 34 yaşında, 155 cm boyunda. Altı ay önce özgeçmişinde bu bilgileri okuduğumu hatırladım ve gözümün alt kapağı hafifçe seğirdi. Böyle detayları hatırlamama hiç gerek yoktu, adını hatırlamama da. Görevi onu bana bakmaya zorluyordu ve göz göze geldik ama ikimiz de ifadesiz

yüzümüzü bozmadık. Bana duş başlığını uzattı ve arkasını dönerken, özel bölgemi her zamanki sırayla yıkadım.

Franz Liszt, 185 cm boyundaydı ve kızı Cosima'nın da uzun olduğu söylenirdi. Hatta Cosima ile kocası Richard Wagner arasında 15 cm kadar boy farkı olduğu ileri sürülür. Wagner'in boyuna dair tahminler epey değişir, 150'den 167 cm'ye kadar çıkar, ama kısa boylu olduğu kesindir. Yüzüğe lanet okuyan cüce Alberich, belki de onun kendi boyuna duyduğu nefretin bir ürünüydü.

Gündelik dış görünüş takıntısını inceleyen bir tez yazmak yanıma kar kalacak mıydı?

Tartışma forumunun giriş ekranı önümde açıktı ama klavyenin üstünde duran sol elim kımıldamıyordu. Sağ kolumu bedenimi dik tutmak için kullandığımdan on parmak klavye kullanmam mümkün değildi. Görüş alanımın sağ köşesinde Tanaka çarşaflarımı değiştiriyordu.

Havada minik toz zerreleri ya da akarlar olduğunu tahmin ediyordum; nefes borumun mukoza zarında hafif bir gıdıklanma hissettim ve kimsenin duyamayacağı kadar zayıf birkaç öksürük çıkardım. Her öksürükten sonra nefes almakta bir hayli güçlük çekiyordum. Göğsümde birikmiş mukustan kurtulmadan rahatlayamıyor, saatte birkaç kez emme işlemi yapmak zorunda kalıyordum. Bazen bir saç telim usulca, fark ettirmeden, boğazımdaki açıklıktan içeri sızardı. Silyalar* tarafından taşınan saç, sindirim sistemime

---

* Küçük tüy benzeri yapılar olan silyalar, akciğerlerdeki mukusun temizlenmesine yardımcı olarak birikmeyi ve solunum yolu enfeksiyonunu önler. (E.N.)

doğru kayarak ilerlerdi ve sonunda gırtlağımı geçene kadar, nefes alamayacak kadar kötü bir şekilde boğulmaya devam ederdim.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Tanaka ansızın.

Kafamı çeviremiyordum, bu yüzden sadece gözlerimi onun olduğu yöne kaydırdım.

"Terapi nasıldı?" dedi bana bakmadan, hâlâ yatağa dönük haldeydi.

Terapi?

iPhone'umun tahmin sözlüğünde terapi kelimesi, kadınlara yönelik cinsel terapi anlamına geliyordu. Üç ay kadar önce bununla ilgili bir tweet attığımı hatırladım:

```
<Artık ailem yokken, kadınlara yönelik cinsel
hizmetleri araştırmaya başlayabilirim. Adı te-
rapi olsun...>
```

Ama hayır, kesinlikle bundan söz ediyor olamazdı, değil mi?

"Sayaka adlı hesap sizsiniz, değil mi?"

Silyalar tarafından taşınan mukus hava yolumdan yükselip trakea tüpünün ağzını tıkayarak nefes almamı engelledi.

"Okuduğunuz kitapların adlarını ve 'grup evi' kelimesini aratınca bulmak kolay oldu" dedi.

Mini aspirasyon cihazını açtım, 6fr'lık hortumu konektöre taktım ve el aynasıyla tüpe dikkatlice yerleştirdim. Nefes borumda biriken mukusu temizlemek için hortumu ileri geri pompaladım. Japoncada *pompalamak* fiili ancak erotik

yazarların kullanabileceği bir kelime olurdu ama kelimenin Japoncaya ithal edildiği Çincede eski bir küfürdü. Bu kelime, on yedinci yüzyılda yazılmış erotik bir klasik olan *Altın Vazodaki Erik'ten** bile önceye dayanıyordu.

Bunlar, beynimi oksijensiz kaldığında da kalmadığında da istila eden düşüncelerdi. Ama gündelik yaşamda sessiz, ciddi ve içine kapanık genç bir engelli kadın -Shaka Izawa- rolünü oynuyordum. Bu yüzden, Buddha ve Sayaka adlı hesaplarımdan tüm o kaba, çocukça, akıl dışı düşünceleri dünyaya salmaya devam edebiliyordum. O kelimeler, yapış yapış, sümüksü çamurdan doğuyordu; bataklığın dibinden usulca sızan cümlelerdi.

Ama unutmamalı lotus çiçeği, en parlak hâline çamurun kalbinde ulaşır.

Nefes borum şimdilik boşalmıştı, ta ki akciğerlerimden bir sonraki mukus dalgası yükselene kadar. Baş parmağımı soluk borumdaki deliğin üstüne koydum ki hava ses tellerime ulaşsın.

"Henüz temasa geçmedim" dedim.

Tanaka, çarşafın kırışıklıklarını düzelterek dinledi.

"Hımm... Yani sadece lafta..."

Ne biçim bir tondu bu? Bana laf mı çakıyordu, sadece boş boş konuştuğumu mu ima ediyordu?

Daha da önemlisi, bu ani yakınlık da neyin nesiydi? Beni çıplak gördü diye ilişkimizi istediği gibi yeniden mi tanımlayabileceğini sanıyordu? Yalnızca bir anlığına bile olsa, duş başlığı elindeyken üzerimde mutlak bir denetim kurmuştu. Şimdi cesarete mi kapılmıştı?

---

* Jin Ping Mei, 17. yüzyıl Çin'inde geçen, erotizm, güç, para ve ahlaki çöküş temalarını işleyen ilk realist Çin romanlarından biri. (Ç.N.)

Ciğerlerimden gelen hırıltıyı hissederek bir nefes aldım, sonra soluk borumdaki deliğimi tekrar kapadım.

"Kendin için -erkeklere yönelik- böyle bir hizmet mi arıyorsun?"

"Hayır. Ben heteroyum."

Tanaka balkondan kuruyan yastığı ve yazlık yorganı almaya gitti. Döndüğünde, sesimi biraz yükselterek sordum:

"O zaman neden soruyorsun?"

Ne taraftan baksan, bunun sonu tek bir yere çıkıyordu: Şantaj. Ama o rezil hesabımı kullanarak bana şantaj yapsa bile, kaybedecek pek bir şeyim yoktu zaten.

"Bir terapist sizi hamile bırakmaz değil mi?" Yastıkları düzeltip üstlerine büyük havluyu serdi, sonra bir kenara koyduğu pembe mini aspirasyon cihazını tekrar yerine yerleştirdi.

"Öyle mi?" dedim, biraz çaresizce. Bu soruyla yüz yüze gelince hazırlıksız yakalanmıştım, cevabımı tam olarak düşünememiştim. "Kurallar gereği öyle söylüyor olabilirler ama eminim perde arkasında bir şekilde ayarlanıyordur değil mi?"

Sonuçta, erkekler için genelevlerde böyle yolların olduğu ortadaydı...

"Bu kadar mı istiyorsunuz hamile kalmayı? Ah, hayır. Asıl istediğiniz şey kürtaj yaptırmaktı değil mi?" Tanaka'nın sesinde, belki de ilk kez bir duygu sezdim. Tam anlamıyla, beni tam bir aptal olarak görmek isteyen o küçümseyici arzuyu.

"Eminim senin de vardır böyle şeylerin. Gerçekten istediğin ya da yapmak istediğin şeyler."

Yerde biriken çarşafları, havluları ve pijamaları toparladı, banyoya götürüp çamaşır makinesine attı. Her gece kirimi içine çeken o eşyaların bir erkeğin elleriyle temas ediyor olması, birdenbire dayanılmaz gelmeye başlamıştı.

"Eh, herhalde."

"Nedir mesela?"

Tanaka masamın önünde durakladı ve ilk kez, bana doğrudan bakarak cevap verdi.

"Sizin sahip olduğunuz kadar param olmasını isterdim."

"Ne yapardın o parayla?"

"Bilmiyorum ama millete dağıtmazdım, orası kesin."

Sürekli tekrarlanan iğnelemelerden bunalmış halimi umursamadan koridorun sonuna doğru yürürken, Tanaka bir an duraksadı. Sanki maskesinin içindeki zeytinyağı gibi yeşil renkli balgamı, birazdan söyleyeceği sözlere bulaştırmak için bir anlığına çıkmasını geciktirdi. Bu yeşil renk, stres altındayken P. aeruginosa bakterisinin üstün geldiği zaman mukusumun aldığı renkti.

"Tabii o kadar paranız varsa, bir terapisti ikna edersiniz herhalde."

Ben önemsememiş olabilirim ama belki o rahatsızdı. Belki de 'hayır' diyemedi... Ama keşke deseydi. Eğer beni yıkamak ona öyle bir stres yüklemişse, sonunda düşmanlığını saklayamaz hale getirmişse, üzülürdüm. Yine de belli ki Twitter hesabımı kurcalaması sadece son birkaç güne ait bir şey değildi. O halde, benim çıplak bedenim ne kadarlık bir değer ifade ediyordu ki?

Ağır bir engeli olan bir kadını para karşılığı yıkamayı kabul etmişti ve görmek bile istemediği o biçimsiz bedeni

sabunlarken, sanki bir yığın altın parayı parlatıyormuş gibi hissetmiş olmalıydı. Belki de ailesinden kalan mirasla yaşayan birini, hak etmeden edinilmiş bir servet yığını olarak görüyordu.

Yine de bu para onun erişebileceği bir şey değildi.

Sözleri kırmızı sprey boya gibiydi.

Bu durumda ben de Mona Lisa mı oluyordum?

Masanın kenarına iki elimle sıkıca tutunarak öksürdüm; korse duvarı sağ akciğerimi sıkıştırmıştı. Çökmüş, akciğerimdeki hava kesecikleri yapışkan mukusla dolmuştu ve hava oraya ulaşamıyordu. O hava olmadan, mukusu atamazdım, sürekli orada kalırdı. Mukusu sökmek için verilen şurupların etkisi neredeyse göstermelikti. *"Daha çok sıvı içmen gerek, Shaka. Akciğerindeki keseleri şişkin tutan ve mukusu yumuşatan o koruyucu sıvın kuruyup bitmiş."* Hayır. Öyle değil, anne. Artık sorun o değil. Sorun şu ki, fazla uzun yaşadım. Kemiklerim ve akciğerlerim iyice ezildi. Kusurlu planlarla bu kadar uzun süre yaşadım ve buna rağmen yetişkinliğe geç eriştim

Normalde 8Fr boyutundaki hortumlar standart kabul edilir ve yalnızca ameliyatlarda kullanılırmış. Ama bu kez, makarnaya benzetilecek olursa capellini* kadar ince bir 6Fr'lık emme hortumu, bronşlarımın en derinine, en uç noktaya, akciğerimin sınırına kadar sokulup, çıkmak bilmeyen mukusu emerek zorla kazıyıp çıkarmaya çalışıyorlardı. Ne kadar kendimi sıksam da, öksürsem de, emseler de, kazısalar da göğsümün derinliklerine yapışmış o mukus bir türlü dışarı çıkmıyordu. Ve o anda düşündüm: Belki bebeğim de

* Çapı genellikle 0.85 mm 0.92 mm olan, spagettiye benzer ince, uzun bir makarna. (Ç.N.)

tıpkı böyle olurdu. Ne kadar emilse de ne kadar kazınsa da, rahmin en derininden çıkmak istemeyen bir şey. Bu düşünce beni korkuttu.

Biraz önce tuvalete gittiğimde, iç çamaşırımda kırmızı lekeler buldum; bu da neden susuz kaldığımı açıklıyordu. Düne denk gelmediğine seviniyordum sadece. Altı gün sonra, en verimli dönemime girecektim. Adet döngüsü geç başlayanların erken menopoza girdiğini söyleyen halk inancına bakılırsa, insan olma şansım zaten pek kalmamıştı.

O beni yalnızca param üzerinden görüyorsa, ben de onu aynı şekilde değerlendirecektim.

Zaten toplum böyle işlemiyor muydu?

Bu yüzden, altı gün sabırla bekledikten sonra Tanaka'ya sordum:

"Ne kadar istiyorsun?"

O da hiçbir laf kalabalığına gerek kalmadan ne demek istediğimi anladı. Dezavantajlılar arasında var olan bir tür karşılıklı sezgiydi bu. Gerçi bugüne kadar onu bu şekilde düşünmemiştim ama onun kendisini öyle tanımlaması, bana yetiyordu. Bizim gibilerin steril bir majör tonda sohbet etme yeteneği yoktu. Gerçeklerimizi hep minör bir ezgide, hatta Schoenbergvari bir kakofoniyle dile getirirdik. Mevcut kalıpların dışına çıkar, akortsuz bir dille konuşurduk.

Bunun kanıtı olarak Tanaka, konuyu anlamazdan gelen yapmacık bir kafa karışıklığına hiç tenezzül etmedi. Diyalogun temposunu bozmadan cevap verdi:

"Yüz milyon."

Sevimli bir rakam, diye düşündüm. Burnumun arkası hafifçe sızladı, gülümseme isteğiyle. Ölümümden sonra ne

yapacağımı bilemediğim bir miktar param vardı. Hatta biraz daha fazlaydı.

"Yüz elli beş milyona ne dersin?" dedim boğazımı kapatarak. "O zaman boyunla orantılı olur. Her santimetre için bir milyon yen. Sağlıklı bedeninin değeri, benim ödeyebileceğim fiyat bu."

Bağış vergisiyle yarısı gitse bile, yine de yuvarlak hesap yüz milyona yakın kalırdı. O bunu sezinlemiş olsa bile, söylediğim şeydeki kötücüllük ağır basmıştı.

Tanaka'nın gözlerini kısıp küçümseyen bir bakışa bürünmesini anlayabiliyordum.

"Biliyorsunuz, Bay Yamanouchi'nin de bol bol spermi var. İlla sağlam birinin spermi mi olması gerekiyor?"

Can alıcı bir yere dokunmuştu. Belki sadece iğnelemek istemişti ama farkında olmadan engelli bir kadın olarak içimdeki en derin kompleksin tam ortasına değmişti.

"Onunla ilgisi yok. Şey... Üste çıkamıyorum. Anlarsın ya..."

Az önce masama koyduğu öğle yemeği tabağını kapalı dizüstü bilgisayarımın üzerine kaydırdım, sonra çekmeceden bir çek defteriyle biraz sararmış bir çek yazma makinesi çıkardım. Böyle basit bir hareket için bile kasvetli bir gariplik vardı yaptıklarımda; güçsüz kollarım yüzünden bileklerimi ve dirseklerimi kaldıraç gibi kullanmak zorunda kalıyordum.

"Yüz elli beş milyonu istemiyor musun?"

Hazırlık olarak çıkardığım banka kaşesini çekin kesik çizgisine bastırıp yırttım. Anne babamın parasını böyle saçma bir amaç uğruna kullanırken ellerim suçlulukla titredi. Banka kaşem ve hesap cüzdanım, genelde sadece benim bildiğim

bir yerde saklanırdı. Bakıcıların anahtarlarla herkesin odasına girip çıktığı bir grup evinde güvenliğin bir sınırı vardı ama mirasımı tek önceliğim yapsam, elimde ne kalırdı ki? Zaten ben gidince hiçbir şey kalmayacaktı.

Ondan bir cevap gelmeyince çek yazma makinesini uzatma kablosuna taktım ve çeki makineye yerleştirdim.

Tuş takımına dokuz kere bastım.

"Ne zaman?" Tanaka'nın bakışları solundaki yatağıma kaydı.

"Şimdi."

İmzalı ve kaşeli çeki masaya, önüne doğru sertçe koydum.

O da gözlerini, rakam satırının sonundaki küçük yıldıza dikti; sanki bir kir parçasını inceler gibi.

"İşim bitince uğrarım. Kimse görmez."

Oturduğumda yaylanmayan yatak, şimdi sol yanına oturan adamın ağırlığıyla göçtü.

"Erkeklerin 'buraya gel bebeğim' demesinden nefret ediyorsun, değil mi?"

Maskesini çıkarıp yatağın trabzanına asarken Tanaka sırıtıyordu.

```
<'Buraya gel bebeğim' diyen erkekler tüylerimi diken diken eder. Ama tabii, yazmak zorundayım çünkü bu da yerleşmiş senaryonun bir parçası.>
```

Belki de başıma böyle şeylerin gelmesi, Teens' Love yazarlığındaki dertlerimi kişisel Twitter hesabımda hiçbir

filtre olmadan döküp saçmam yüzündendi. Aslında yaptığım bütün o koltuk gazeteciliği biri istese Twitter hesabımdan rahatça izlenebilirdi: Grup evindeki diğer sakinlerle ilgili önemsiz dedikoduları didiklediğim blog, o Wasedalı öğrenci S'nin cinsel maceralarını anlattığım ve bir erotik sitede tefrika edilen günlük yani internete saçtığım tüm o kirli izler... Bu adam, Sayaka, Shaka, Buddha gibi türlü mahlaslarımın ardında hayalini kurduğum tüm o fantezi dünyasını biliyordu. Şimdi anlıyordum, dinlenme odasında manga okumadığını söylediğinde ne demek istediğini...

Kimsenin bakmadığı hesaplarımın bu sadık takipçisinin önünde küçülmüş haldeyken, o başını eğip kulağıma fısıldadı:

"Buraya gel bebeğim..."

En azından eğer ondan bir çocuğum olursa, onu pişmanlık duymadan aldırabileceğimi biliyordum. Buna emindim. Şundan da emindim ki, bu laf ister gözde bir bekarın ister Tanaka gibi savunmasız bir erkeğin ağzından çıksın, beni aynı derecede sinirlendiriyordu.

"Önce bir şeyler içmek istiyorum."

"İçki mi içiyorsun? Hiç alkol görmedim burada."

"Hayır, onu demiyorum. Menini diyorum."

"İyi bir fikir değil." Ses tonundan, tadının iyi olmadığını mı, yoksa iki kez boşalamayacağını mı kastettiğini anlamak mümkün değildi.

Tanaka, yatağın üzerine diz çöküp bej pantalonunun kemerini çözdü. Fermuarını açtığında pantolonu ve iç çamaşırını aynı anda indirdi. Cinsel organı, üstü kıl yumağıyla kaplı, hiçbir sansüre uğramamış biçimde önümde sarkıyordu. Tüm

gün çalışmaktan terlemiş hali, Kindle kütüphanemi dolduran erotik mangalardaki toplu tecavüz sahnelerinde gördüklerimden pek farkı yoktu.

Üzerine, sansür çizgisi olsun diye uzun bir dilim aromalı nori* kesip yapıştırmak istedim.

Baş ve işaret parmaklarımla tutup ucunu ağzıma aldığımda tuzlu bir tat hissettim. Eğer bir polisiye yazarı gerçek hayatta kusursuz bir cinayet işlerse, bu deneyimin ona boş ve üzücü geleceğini düşünürdüm. Dilimin ucuyla orada iz olup olmadığını kontrol edecek kadar zamanım vardı ve hissettiğim hafif pütürlü yüzeyden, beş yıl kadar önce kendi cebinden iki üç yüz bin yene mal olan türden bir sünnet geçirdiğini anlayabiliyordum. Sağlık sigortasıyla yaptırsa çok daha ucuza gelirdi ama o yöntemin izi daha bariz olurdu. Demek parasını bunlara harcayan biriydi. Dikişlerin izlerini tek tek dilimle takip etmek isterken başımı iki yanımdan kavrayıp kendini tümüyle ağzıma itti. Şu an büyük ihtimalle bana çöp gibi baktığını düşündüğümde, başımı kaldırıp yüzüne bakacak cesaret bulamadım. Ellerini kullanarak başımı yavaşça oynatmaya başladı; bunu benim için mi, kendisi için mi yaptığını ayırt edemedim. Ama böyle olması benim için daha kolaydı.

Eğer o bunu aşağılayıcı buluyorsa üzülürdüm ama benim ağzımda bu işlevini yerine getiriyordu. Ağzıma tükürüğümden başka bir tat geliyordu. Sanki onun tüm kinini emiyordum ve bu iyi hissettiriyordu.

Solunum için burnumu, ağzımı ya da boğazımdan yukarısını kullanmadığım için boğulma riskim yoktu. Yani bu işi tamamen mekanik bir şekilde yapabiliyordum. İleri

---

* Kurutulmuş deniz yosunu. (Ç.N.)

geri hareketler hızlandı ve Tanaka sonunda ince, boğuk sesle -sanki küçük ♡ eklenmiş gibi- inleyerek başımı istediği gibi oynatmaya devam etti. Sonra boğazımın derinliklerinde hareketini durdurdu ve boşaldı.

Olamaz.

Sıcak, koyu sıvıyı yutmak neredeyse imkânsızdı ve zayıf öksürüğüm, boğazımdan kayarak aşağı süzülen mukusu çıkarmaya yetmiyordu. Yemek borumun girişine yaklaştığında boğulmaya başladım ve bedenim öne kapanıp büküldü. Boğulma refleksinin en şiddetli olduğu yer tam orasıydı.

Refleksle yastıktan çekip aldığım havluya, beyazımsı bir sıvıyla karışmış salyamı akıtarak öksürüyordum. Ben hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken, Tanaka'nın düzensiz ve aceleci adımları giderek uzaklaştı. Ve ardından, kapının kapanma sesi yankılandı.

Akciğerlerimden fışkıran mukus, soluk borumdaki delikten dışarı taştı.

Bu kadar şiddetli boğulmam nadirdi ama buna alışmıştım. Tamamen nefessiz kalmış halde, kendimi yatağın başucundaki yastıkların yanına doğru sürükledim ve orada yatarken aspirasyon cihazını kullandım. Sonra solunum cihazına bağlandım. Eğer şimdi çalışmazsa ölecektim.

Akciğerlerim şişti ve mukus içerden kabarcıklanarak yükseldi.

Yaklaşık bir saat sonra, monitördeki hava yolu basıncını gösteren çubuk tekrar normal aralığa döndüğünde, aspirasyon hortumunu değiştirdim. Eskisini çöpe atmadan önce, ince tüpün içindeki parlak salgıyı masa lambasına doğru kaldırıp baktım.

Bu kadarı bana kaça patlamıştır acaba? Nihayetinde medaka balığı* değillerdi ki...

Ertesi sabah uyandığımda ateşim vardı. Sağ akciğerim sertleşmişti ve içinden üç küçük fare koşuşturuyormuş gibi garip sesler geliyordu.

Böyle bir bedenle bile bağışıklık sistemim güçlüdür; çocukluğumdan beri neredeyse hiç ateşim çıkmazdı. Bu yüzden çok şaşkındım.

Covid testim negatif çıktı ama doktor, üniversite hastanesine yatış yapmamı önerdi. Evde bakıma geçtiğimde bu yerle tüm bağlarımı kopardığımı sanmıştım ama yine dönüyordum eski mekânıma. Gerçi bedenimi üniversitenin tıp fakültesine bağışlamak için kayıt yaptırmıştım yani ne olursa olsun öldükten sonra bir şekilde kampüse geri dönecektim. Solunum cihazının hava yolu basıncı alarmı durmadan öterek cırlıyordu.

Aspirasyon pnömonisi teşhisi kondu.

Üç küçük fareden biri çıkıp kurtulana kadar yaklaşık bir gün geçti ve o sürede sanki dördüncü ortaya çıkmıştı. Bir akciğer lobu temizlenir temizlenmez, daha büyük bir odacık tıkanıyordu. Yapacak tek şey, göğsümde kuduran mukusu yavaş yavaş ve sabırla çekmekti. Serum ve takılan idrar sondası sayesinde vücuduma sürekli sıvı akmaya devam ettiği için minnettardım.

Tanaka'nın kini akciğerlerimi iltihaplandırıyordu.

---

* Medaka balığı, Japon kültüründe sıradan, önemsiz şeyleri ifade etmek için meca zen kullanılır. (Ç.N.)

Ertesi gün bana kıyafet getirmek için uğrayan yönetici Yamashita hâlâ acı içinde bastonuna dayanarak yürüyordu. Bir ayağını hafifçe sürüyerek yürüme şeklini kendime yakın buldum.

"İyi misin, Shaka? Covid olmamana çok sevindim. Vay, şu özel odalar bayağı genişmiş ha!"

"Endişelendirdiğim için üzgünüm" diye cevapladı, yazdığım metni mekanik sesle okuyan uygulama.

Sadece iPhone'um yanımdayken ne işime ne de üniversite ödevlerime devam edebileceğimi çoktan fark etmiştim. Nefes almamı ve boşaltımımı dış cihazlar sağlıyordu. Ateşim ilaçlarla düşürüldükten sonra, bu durum ile normal, sağlıklı halim arasında pek bir fark kalmamıştı.

"Buraya gelirken evde sağlık bakım bölümünde biraz oyalanmak zorunda kaldım. Ando, bir ortopedi kliniği önerdi."

Bu hastane, Yamashita'nın da eski yuvasıydı.

"Siz de gitmelisiniz. Biraz izin alın, deneyin bence."

"Ah, sağ ol. Şunu itiraf edeyim ki, Ingleside'ın bensiz de idare etmesine epey sevindim."

"Doğum sonrası sırt ağrısı uzun sürüyor değil mi?"

"Aman, tam bir baş belası. Altı yaşında ve üç yaşında iki velet büyütmek zaten yeterince zorken bir de bu çıktı başıma."

Arada sırada bastonunu yakındaki rafa dayayıp bazı eşyaları yerleştirmek için eğilerek, getirdiği şeyleri dolaba düzenli biçimde yerleştirdi. Sonra cüzdanını eline aldı ve "Sana bir şeyler içecek ve biraz jöle alıp geleyim mi?" dedi.

Covid nedeniyle konulan ziyaret yasağı daha yeni kalkmıştı, verilen süre sadece on dakikaydı.

"Biraz da furikake alır mısınız?"

"Tamam. Ha, bir de iyileşince sana bir yutma terapisi randevusu ayarlayayım."

"Hımm...Daha önce hiç yapmadım."

"En azından bir kere doğru dürüst bir eğitim alman en iyisi. Sonuçta böyle bir şey daha önce hiç başına gelmedi."

Anne babamın beni emanet ettiği Yamashita, gerçekten de çok güvenilirdi.

Bu dünyada yapayalnız, kambur ve çaresiz bir ucube olarak ne büyük bir nimetin parçası olduğumu gayet iyi biliyordum. Öyle değil mi baba? Öyle değil mi anne?

Kazandığım bütün parayı dağıtmamın sebebi, bana bahşedilen muazzam ayrıcalığın bir kısmını yaşamı daha az talihli olan insanlara aktarmaktı. Bastonunun tok sesiyle güven veren Yamashita, kantinden döndüğünde yanında sarı kuru çiçeklerden bir demet getirmişti. Onları pencere pervazına yerleştirip ortamı renklendirdi, buzdolabını şişe yeşil çaylarla doldurdu, sonra Ingleside'a geri döndü.

Gecesi gündüzü belli olmayan, mahremiyet kavramının bulunmadığı, insanların sürekli girip çıktığı bir hastane odası, ne ciddiyetle sürdürdüğüm ders çalışmam için ne de işim gereği yaptığım müstehcen okuma-yazmalar için uygun bir ortamdı. Bunun yerine iPhone'umdan L. M. Montgomery'nin *Yeşilin Kızı Anne: Ingleside* romanını yeniden okumaya karar verdim. Zaten namuslu Shaka Izawa, hayatına tam da böyle biri olarak başlamıştı.

Ingleside, Anne'in kocası, çocukları ve hizmetçisiyle birlikte yaşadığı evin adıydı. Genç bir kızken, Yeşilin Kızı Anne serisini defalarca okuduğumda, gelecekte bir gün

yaşlı bir kız kurusu olacağımı aklımdan bile geçirmemiştim. Yine de grup evine "Ingleside" adını vermem alaycı bir tercih değildi.

İki gün sonra, akciğerimde yalnızca tek bir küçük fare kalmışken, Tanaka'ya elektrikli tekerlekli sandalyemi hastaneye getirmesi için yönetici tarafından haber verilmişti. Bu da demek oluyordu ki olan bitenden kimsenin haberi yoktu ve Tanaka'dan şüphelenilmiyordu.

Katlanır sandalyeyi ve sepeti girişe bıraktıktan sonra, Tanaka elinde bir kâğıt torbayla yaklaşık iki saniye kadar kımıldamadan durdu. O an odanın tamamına mı, yoksa bana mı baktığını anlayamadım. Torbanın içinde ayakkabılar vardı.

Hiç torbayı bile hışırdatmadan, sessizce, onları torbadan çıkardı, yatağın yanına özenle dizdi, sonra doğruldu.

Ben de gözlerimi kısarak, güya Ingleside'ın seramikten yapılmış şömine süs köpekleri Gog ve Magog'un betimlemesine odaklanıyormuş gibi yaptım.

"Bir isteğiniz var mı?"

Başım yastığa yaslanmış halde, sessizce hayır anlamında salladım.

Çamaşırlarım hastanenin çamaşır servisi tarafından yıkanıyordu, dolayısıyla alıp götürmesi gereken hiçbir şey yoktu.

Henüz solunum cihazını çıkaramıyor ya da tuvalete gidemiyordum; demek ki buradan çıkmam biraz zaman alacaktı — öyle hafif, zararsız, sıradan sohbetlerle vakit geçirme isteğim hiç yoktu. Zaten Tanaka'nın bakım günü olduğu zamanlarda da böyle konuşmalar yaptığımızı hatırlamıyordum.

O bana bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorar, ben de sessizce başımı sallardım. Günlük diyaloglarımız hep böyleydi.

"Hayatınızı riske atmaya değdi mi?"

Olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Ağzını kapatan maske yüzünü ifadesiz bir kuklaya benzetiyor, sanki aniden konuşma yetisi kazanmış gibi görünmesine sebep oluyordu.

iPhone'umu bir silah gibi kavradım.

"Senin düşünmen gereken tek şey para."

Yazdığım cevap o kadar kötüydü ki, mekanik ses bile bundan rahatsız olmuş gibi tekdüze bir tonla okudu. Zavallıca ve ucuz kaçmıştı. "Sen sadece parayı düşün, olur mu?" demek daha iyi olurdu. Ya da "Eve döndüğümde devam ederiz." Keşke bunu soğukkanlılıkla söyleyebilen biri olsaydım. Hâlâ Tanaka'nın, karşılığında para alarak fetüsümü öldürmeme yardım edeceği umudunu tümden yitirmemiştim.

Gerçekten gelip gelmeyeceğini bilmediğim için çeki çalışma masamın çekmecesine kilitlemiştim. Ben yokken çeki alıp gitse bile buna ses çıkarmazdım.

Sadece başından beri hiç yaşanmamış gibi davranmasını istemiyordum.

Daha acımasız olmasını istiyordum.

"Benden nefret etmene aldırmam."

Bu replik artık bir Teens' Love değil, daha çok Boys' Love cümlesine dönüşmüştü. Gerçek hayatta bir adamı, böyle kurgu kokan laflarla etkilememin hiçbir ihtimali yoktu.

Toplumun onayladığı türden bir gerçek bedenim olmamasının verdiği sıkışmışlık hissiyle iPhone'umu su geçirmez çarşafın üstüne fırlattım.

"Dikkat et" dedi göz ucuyla iPhone'uma bakarak, sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Tıpkı evde bana baktığı zamanlar gibi, ne bir veda vardı ne başka bir şey.

Neye dikkat etmem gerekiyordu? iPhone'uma mı? Hastalığıma mı? Yoksa...

Benim gibi biri bile ne demek istediğini anlayabiliyordu.

Tanaka, ben hastaneden taburcu edilmeden önce Inglesi-de'dan ayrıldı. Yamashita'ya karşı kendimi suçlu hissediyordum. İş gücü sıkıntısının yaşandığı bu zamanında, onun endişelerine bir yenisini eklemiş olmuştum.

"Bence Bay Yamanouchi, böyle bir çocuğun ona bakmasından rahatsız oldu ve öfkesini ondan çıkardı" dedi Yamashita.

Tanaka genç görünüyor olabilirdi ama bence kesinlikle bir "çocuk" değildi. Gerçi, bu tür yargılar da göreceliydi.

Grup evinin kuruluşunun öncesinden gelen alışkanlıkla, Yamashita bu tarz bilgileri benimle paylaşmayı bir görev gibi hissediyordu. Hastaneden getirdiğim eşyalar neredeyse tamamen toparlanmışken, sadece süs amaçlı kullanılan başucundaki sandalyeyi çekip oturdu ve kutu kahvesinden içti. Rehabilitasyon seansımdan dönerken hastane kantininden onun için almıştım. Sandalyenin üstünde duran doldurulmuş Snoopy oyuncağım şimdi onun kucağındaydı. Yıllar önce ailemin yazlığı olan Guam'daki duty-free mağazasından almıştım. Defalarca temizletmeme rağmen hemen tekrar tozlanıp grileşiyordu.

"Biliyorsun, onun gibiler için bir kadının bakımını üstlenmesi zaten doğal bir şey. Ama bizim açımızdan, özellikle ağır engelli bireyler için erkek bakıcılar çok değerli" dedi.

Kahveyi içerken başını pencereye doğru kaldırışından, bugün Fuji Dağı'nın manzarasının iyi olduğunu anladım. Yatarken o manzarayı göremiyordum.

"Ama Bay Yamanouchi'nin bedeninde de stres birikiyor. Ona bir şekilde bir çıkış yolu bulmamız gerektiğini hissediyorum" dedi.

Başımı ciddi bir ifadeyle salladım ama bir öneride bulunmadım.

Bu konuda hiçbir sorumluluğum yoktu. Azalmış kas gücümle böyle bir sorumluluğu taşıyamazdım.

Suzaki odaya girip, "Shaka, öğle yemeğini oturarak yemek ister misin?" diye sordu.

"Elbette!"

Myotübüler miyopatide, kullanılmayan kaslar hızla erir ve ne kadar egzersiz yaparsanız yapın geri kazanılamazdı. Bir zamanlar çıkabildiğim merdivenleri artık çıkamıyordum. Tuvalete tutunma kolları takıldıktan bir yıl sonra, artık onlarsız ayağa kalkamaz hale gelmiştim.

Böylece, Nirvana'daki Shaka, can havliyle yataktan kalkmaya çalıştı ve her ne kadar acı verse de gün be gün akşama kadar masasında oturdu. Fiziksel kitaplardan ne kadar nefret etse de elinde kalan son gücüyle onlara tutunmaya devam etti.

Duvarın öte yanından kuru bir el çırpma sesi duydum. Yan odadaki kişi de benimkine benzer bir kas hastalığına sahipti ve yatağa bağlıydı. Lazımlığı kullandıktan sonra

ellerini çırpardı, mutfak tarafında bekleyen bakıcı da gelip onu temizlerdi.

Dünyadaki insanlar yüzlerini çevirip şöyle derdi: "Ben olsam dayanamazdım. Böyle yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim." Ama bu büyük bir yanılgıydı. Yan odadaki kişinin yaşama biçiminde gerçek insan onuru vardı. Asıl Nirvana oydu. Ben henüz o noktaya ulaşamamıştım.

Kulak kesilince, Korece söylenen bir şarkının yumuşak sesle yavaş yavaş yükseldiğini duydum, melodi romantik bir kavuşmaya doğru akıyordu. Hastanedeyken, sıkıntıdan televizyonu açma alışkanlığı edinmiştim. Şimdi, kumandayı bulmak için çekmeceyi açtım.

Ama televizyon açılmadı.

Pillerini değiştirdim, tekrar denedim yine olmadı. Dikkatlice bakınca, televizyonun güç ışığının daha önce görmediğim bir şekilde yanıp söndüğünü fark ettim. Kırmızı ışığın yanıp sönmesinin ne anlama geldiğini Google'da arattım. Bu bir arıza işaretiydi.

Televizyon, ben onu kullanmazken bozulmuştu.

Fişini çekip tekrar takmaya yetecek gücüm yoktu, bu yüzden vazgeçtim ve kumandayı tekrar çekmeceye koydum. Çekmeceyi kapatmadan önce, içinde hâlâ duran yüz elli beş milyon yenlik çeki gördüm.

Evet, doğru. Aramızdaki uygun mesafe, onun bana acımasını sağlayacak kadar uzak olandı.

Mona Lisa olamazdım.

Sonuçta ben kambur bir canavardım.

"Ülkeyi kaplayan bir bulut gibi halkım İsrail›in üzerine yürüyeceksiniz. Son günlerde, ey Gog, seni ülkeme saldırtacağım. Öyle ki, ulusların gözü önünde kutsallığımı senin aracılığınla gösterdiğim zaman beni tanıyabilsinler.

Egemen RAB şöyle diyor: Eski günlerde kullarım İsrail peygamberleri aracılığıyla hakkında konuştuğum kişi değil misin sen? O dönemde seni onlara saldırtacağıma ilişkin yıllarca peygamberlik ettiler.

Gog İsrail ülkesine saldırdığı gün öfkem alevlenecek. Egemen RAB böyle diyor. Kıskançlığımla ve öfkemin şiddetiyle diyorum ki, o gün İsrail ülkesinde büyük bir yer sarsıntısı olacak. Denizdeki balıklar, gökteki kuşlar, kırdaki hayvanlar, yerde sürünen bütün yaratıklar ve dünyadaki bütün insanlar önümde titreyecekler. Dağlar yerle bir edilecek, kayalıklar ufalanacak, her duvar çökecek. Bütün dağlarımda Gog'a karşı kılıcı çağıracağım.

Egemen RAB böyle diyor. Herkes birbirine kılıç çekecek. Onu salgın hastalıkla, kanla cezalandıracağım; onun, ordusunun, ondan yana olan birçok ulusun üzerine sağanak yağmur, dolu, ateşli kükürt yağdıracağım.

Böylece büyüklüğümü, kutsallığımı gösterecek, birçok ulusun gözünde kendimi tanıtacağım. O zaman benim RAB olduğumu anlayacaklar."*

Paylaşımlı evdeki buzdolabı her zaman 7-Eleven marketinin —zaru soba, onigiri ve sandviçler gibi— hazır yemekleriyle

---

* Eski Ahit / Hezekiel 38:16 23

tıklım tıklımdı. Soğuk bir onigiri yüzünden midem bozulduktan sonra, cebimden para verip FamilyMart'tan onigiri alıp getirmeye başlamıştım. Onigiri konusunda en sevdiklerim, artık haftada bir gidebildiğim ana kampüsteki kooperatiften aldıklarımdı. Bağdaş kurmuş vaziyette baldırımın üstündeki MacBook'ta anlamsız bir metin yazarken bir yandan da dilimin tahriş edilmekten hoşlanan yanına sert bir umeboshi çekirdeğini bastırıp ovuşturuyordum ki bir arama geldi.

MacBook'u kapatıp çantama attım, çıkardığım hırkayı üzerine örttüm. Bu sırada özel odalardan birinden yüzünü buruşturarak dönen Rin, bana yalvaran bir bakış attı ve:

"Shaka, sende vajina duşu* var mı?" dedi.

"Bende de kalmadı. Sen'e söyle, o gitsin alsın!"

Böyle diyerek kırmızı ayraç perdenin öte yanındaki koridora geçtim. Bu yeri ilk kez görmeye geldiğimde, burayı seçmemin nedeni bu kızıl perdeydi — sanki her an arkasından kırmızı kıyafetli bir cüce çıkacakmış gibi görünüyordu. Bu yüzden işi denemeye karar vermiştim. Amacım sadece en kolay yoldan para kazanmaktı, mekân ya da müşteri konusunda seçici olma niyetim yoktu. Yalnız, her defasında prezervatiflerin yırtılması bana biraz ürkütücü geliyordu, her ne kadar Rin bunu hiç umursamıyor gibi görünse de.

"Merhaba, ben Shaka ♡" Tekrar gelen müşterilerim çoktu ama bu adam ilk kez geliyordu. İnternetteki yorumları okuyup gelmiş yani sözde "takipçi" müşterilerden biriydi. Sararmış bir teni, seyrek saçları ve gözlüğü vardı; uzun yapılı

---

* セペ/**Sepe**, adet dönemi sonrası vajina içini temizlemek ve regl süresini kısaltmak amacıyla kullanılan tek kullanımlık bir vajinal yıkama ürünüdür.

bir Minion'a benziyordu biraz. Sesi de tizdi. Ama bir Minion kadar sevimli değildi, bu yüzden ona içimden "Minyo" dedim. Bana en uygun seksin, doğrudan konuya girilen, prezervatif kullanılmayan ve içe boşalmayla biten türden olduğunu düşünüyordum. Tanıtım fotoğrafımın yanındaki yıldız işareti de tam olarak bunu ifade ediyordu, bu yüzden beni seçen müşteriler çoğunlukla performans şovu gibi şeyler beklemezdi. Sonuçta en çok parayı, yüzü hoş, göğüsleri E kap bir öğrenciye korumasız girip içine boşalmak isteyen adamlar bırakırdı. Ama işin gerçeği en çok bu şekilde kazanç elde ediliyordu.

"Demek edebiyat öğrencisisin Shaka? Belli oluyor" dedi Minyo.

Omzumu ovmakla başlamak istedi. Yatağın kenarında diz çöktüm ve masaj yapmasına izin verdim. Pek sık rastlanan bir şey değildi ama arada oluyordu. Demek ki bazı insanların buna özel bir zaafı vardı.

"Tez mi yazıyorsun? Edebiyat tezinde ne gibi konular yazılıyor?"

Aslında siyaset ve ekonomi okuyordum ama bu konular erkekleri fena halde uzaklaştırıyordu, o yüzden genelde yumuşatıp edebiyat diyordum. Şimdi de aklıma gelen ilk şeyi söyledim:

"David Lynch'in eserlerinde engellilik temsili üzerine yazıyorum."

"Vay. Pek anlamadım ama zor bir şeye benziyor."

Tahmin edileceği üzere, Minyo'nun sarımsı elleri sadece omuzlarımda kalmadı; üst kollarımda gezinerek sanki beni tutmaya çalışırmış gibi kavradı, sonra da atletimin üstünden memelerimi yoğurmaya başladı. İçimden "Minion'ların kolu

var mıydı ya?" diye düşündüm. Varsa nasıldı? Uzun muydu, kısa mı?

"Ben de pek anlamıyorum açıkçası. Zaten teslim tarihini kaçıracağım gibi duruyor" dedim.

Kendini bir start-up'ta sistem mühendisi olarak tanıtmıştı ve ben de parmaklarının klavye üzerinde kaymak ve meme ucu çevirmek dışında başka bir iş bilmediğini hayal ettim. Parmakları benimkilerle uğraşırken, kulağıma doğru solumaya başladı. Birkaç saat önce nefesi Chao Phraya Nehri'ndeki yüzen pazar gibi kokan bir müşteri kulaklarımı epey detaylı yalayıp geçmişti, o yüzden pek dilini bulaştırmasa daha iyi olur...

"Bu kadar zeki ve bu kadar güzel bir kız... Neden fahişelik yapıyorsun?" dedi Minyo.

Ne! "Fahişe" mi demişti az önce? Senin gibi biri beni "Tanrıça" diye çağırmalı!

Ama tuhaf bir şekilde, iğrenç tiplerin iğrenç şeyler söylemesi ya da yapmasından bir çeşit haz alıyordum, o yüzden Minyo tiz sesiyle bunu fısıldayınca, bedenim hafifçe ürperdi ve "Okul harçlarımı ödemek için" diye cevap verdim.

Kulaklarımın altından boynumun arkasına doğru diliyle yol aldıktan sonra, sözde şefkatli bir tonla mırıldandı:

"Yazık sana. Harçlarını sen mi ödüyorsun? Ailen ne iş yapıyor?"

"Hımm..."

"Üzgünüm. Kötü bir şeyi hatırlattım galiba?"

Orta yaşlı adam klişesine dört elle sarılmış gibi görünen Minyo, atleti yukarı çekip çıkardı. *Eh, bugün biraz serin-* memelerim içinden söylendi.

"Ağabeyim hapiste."

"Ne?"

"Evet, ortaokuldayken oldu. Annemin aklını biraz oynattı bu olay, sonra da garip bir tarikata katıldı."

"Yapma ya!"

"Elimizdeki tüm parayı tarikata verdi. Ama okul yıllarında kendi notları yüzünden büyük bir kompleksi vardı, bu yüzden bağışlamadığı tek şey eğitim sigortamdı."

Bu yüzden ben sadece ders çalışmaya odaklandım ve tavsiye mektubuyla değil, doğrudan sınavla hedef üniversiteme girdim. Dördüncü yılımda paranın suyunu çekmesinin asıl sebebi ise bir host kulübünde çalışan Tan adında bir adamdı. Bugün yine mesaj atmamıştı. Tam bir pislik. Onun yerine geçen hafta bir swinger kulübünde tanıştığım bir borsacıdan mesaj almıştım: "Şirkete gelsene." Sonrası muhtemelen otel olacaktı, gerçi benim için sorun yoktu.

Bu yeni ortaya çıkan, nemfomanyak halim tamamen Tan'ın suçu.

Hayat çok ama çok adaletsiz.

"Ah, bu yeterli değil ama... Shaka, her yerimi yalamanı istiyorum."

Bu, menüde fazladan ücretli bir seçimdi. Minyo, vücudumla istediğini yapıp üzerinde Keio Üniversitesi'nin kurucusunun resmi olan üç-beş on binlik banknotu vererek eğitimime katkıda bulunduğunu sanıyordu. Bu sarı suratlı ezik...

"Peki abin ne yaptı?" diye sordu, ben üstüne oturmuş koltuk altlarını yalıyorken. Doğrudan soranlar olurdu, hiç sormayanlar da. Bir de yalamaya başlamışken soranlar.

"Bir kadını öldürdü."

"Hımm..."

"Üniversiteyi bitirince hemen bir şirkette çalışmaya başladı ama zorbalığa uğrayıp altı ayda bıraktı. Sonrasında bir yıl kadar öylece takıldı. Sonra bakıcılık sertifikasını aldı, birkaç yıl bir bakım evinde çalıştı, ardından aynı şirkete bağlı bir grup evine geçti. Orada bir hastayı öldürdü."

"Uaahhhh, uaargh" gibi belirsiz mırıldanmalar duyduğumda, keşke üzerlerine bir ekolayzır geçirip ne dediklerini netleştirebilsem diyorum ama zaten müşterilerin çoğu hep böyle tepki verir.

"Boynunu sıkıp banka defterini ve mührünü nerede sakladığını söylemesini sağlamış, sonra da çalıp kaçmış. Tabii hemen yakaladılar."

"Bu senin için çok zor olmuştur."

Her santimini yaladığım şu vücuttan daha zor olamazdı ya...

Uyluklarının, taşaklarına yakın kısmına geldiğimde, "ahhh" diye erotik şekilde inlerken kafasını kaldırıp bana baktı; ben de sırıtıp ona göz kırptım.

"Sizin gibi biriyleyken, başıma gelen tüm korkunç şeyleri unutabiliyorum." Tamamdır, yakaladım onu. Gözlerinin ve ağzının kenarları, bir çift katlı cheeseburger'in arasından sarkan Cheddar dilimi gibi eriyip gevşedi.

"Çok iyisin Shaka!" dedi ve orta parmağını içime soktu. Sonra beni çevirdi, memelerimi emmeye başladı.

Tüm-vücut-yalama paketine dahil olan oral seks ne oldu peki? Yoksa bu da o "boşaldıktan sonra emilmesini isteyen" adamlardan mıydı?

"Şimdiden çok ıslaksın."

"Siz çok nazik olduğunuz için."

Alt taraflarımda diğer müşterilerle benzer bir hoyratlıkla ve sertlikle oyalanmasının ardından, tek kelime etmeden içime girdi. Tan'dan üç gündür haber alamamış olmaktan dolayı içim içimi yiyordu ama çıkardığım sesler, hayatında ilk kez böylesi bir haz yaşayan bir kızın inlemeleriydi. Eğer bu bir opera olsaydı ben coloratura* söylüyor olurdum. Tan'la sevişiğimiz gecelerin ertesi günü mutlu oluyordum ama sonra onunla bu berbat müşteriler arasındaki uçurumun yarattığı depresyon öyle ağır basıyordu ki, ancak minicik bir hasta iniltisi çıkarabiliyordum. Tüm bunlar Tan'ın suçu. Ondan nefret ediyordum. Bu mide bulandırıcı his, bu sürekli mutsuzluk hep onun yüzündendi. En dipte hissettiğimde, onunla yaptığımız sevişmeleri zihnimde tekrar tekrar oynatırdım. Artık kendime dokunmadan da orgazm olabiliyordum.

Tan'ın yüzünü gerçekten çok seviyordum.

Ama o borsacının tekniği ve ritmi daha önce hiç yaşamadığım kadar iyiydi.

Acaba borsacıya yönelsem beni daha mutlu eder miydi?

Kulübündeki en pahalı şampanyayı açtırmamış olsam bile bana iyi davranır mıydı?

"İçine boşalmasına izin veren kızları severim. Ama dikkat et, sonra başında bir dünya çocukla tek başına kalırsın, yoksulluk batağına batarsın."

"Evet ya, ama hiç öyle bir risk yok."

Düpedüz yalan. Doğum kontrol hapı bana iyi gelmiyordu ve almayı bırakmıştım.

---

* Genellikle bir soprano tarafından söylenen melodilerin ayrıntılı ve hızlı tempolu süslemeleri. (E.N.)

"Tezine iyi çalış ama tamam mı?"

"Tamam."

"Boşalacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Tavandaki parlak beyazdan, göz alıcı bir spot lambasının yuvarlak gözü bana bakıyordu. O yoğun ışığa doğru baktım. O ışığın ötesinde nilüferler açıyordu. Çamurdan doğan Nirvana çiçekleri.

Ağabeyimin öldürdüğü kadının biraz tuhaf ismini ve hastalığının ismini hâlâ hatırlıyordum.

O zamanlar, orta ikinci sınıftaydım, her gece kabuslarıma giriyordu. Hâlâ da sık sık aklıma gelirdi. O son güne kadar neler hissetmişti, son gecesinde neler görmüştü?

Yazmakta olduğum hikâye, bu dağılmakta olan ailemin içinde akıl sağlığımı korumanın, hayatta kalmanın bir yoluydu.

Tıpkı onun yazdığı hikâyelerin, hayatta kalmasının bir yolu olması gibi.

Belki de benim bir abim yok, belki de ben aslında hiç var olmadım.

Burada, çamurun içinde, yaşamın tohumları yukarıdan dökülüyor, beyazlıklarıyla göz kamaştırarak.

Shaka'nın insan olabilmek için öldürmek istediği o çocuğu ben doğuracağım. Belki de o gün bugündür.